

CHP kuyruğunda demokrasi mücadelesi!

AKP'yi geriletmeyi bu kadar önemseyenlerin öncelikle yapmaları gereken, önemli bir kesimi AKP'nin ideolojik etkisi altında bulunan işçi sınıfı ve emekçileri kendi istem ve talepleri etrafında harekete geçirmek için çaba göstermektir. AKP'yi de, dayandığı baskı ve sömürü düzenini de geriletmenin gerçek yolu buradan geçmektedir. Herhangi bir düzen partisinin çatısı altında yapılamayacağı açık olan bu görevin gereklerini yerine getirmek yerine düzen

muhalafetiyle kulaç atanların elde edebileceği tek sonuç, düzenin içine daha çok yuvarlanmak olacaktır.

Sınıf devrimcileri, seçimlerin yarattığı imkânları da değerlendiren bütün dikkatlerini devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasının güçlendirilmesine yoğunlaştıracaklardır. Bunu yaparken, toplumsal muhalafeti, işçi sınıfı ve emekçileri CHP'nin peşinde seçim sandıklarına yönelmeye çalışanlara karşı da açık bir mücadele yürüteceklerdir. **S.2**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2019 / 08
22 Şubat 2019 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

TKİP VI. Kongresi toplandı!..

Sınıfa karşı sınıf!

3

Tarım ürünlerinde olağanüstü 'Hal Yasası!'

Türkiye'nin muazzam genişlikteki bereketli tarım alanları sermaye düzeninin/iktidarının yıkım politikaları sonucunda boşalmıştır.

17

Venezuela, Latin Amerika ve hegemonya mücadelesi

ABD, AB, Rusya ve Çin gibi büyük küresel güçler arasında kızıyan ve geleceği belirsiz olan hegemonya mücadelesi giderek sertleşmektedir.

20

8 Mart yaklaşırken: "Kadın grevi"ne dair...

Farklı türleri olsa da feminist söylemin ortak zemini cins temelli mücadeledir ve bu mücadele sınıf bağlamından kopartılarak ele alınmaktadır.

"Alman ajanı" Lenin - M. İlkan

S.10

Münih Güvenlik Konferansı: Çatışmalar ve zoraki birliktelikler - D. Meriç

S.18

CHP kuyruğunda demokrasi mücadelesi!

AKP'yi geriletmeyi bu kadar önemseyenlerin öncelikle yapmaları gereken, önemli bir kesimi AKP'nin ideolojik etkisi altında bulunan işçi sınıfı ve emekçileri kendi istem ve talepleri etrafında harekete geçirmek için çaba göstermektir. AKP'yi de, dayandığı baskı ve sömürü düzenini de geriletmenin gerçek yolu buradan geçmektedir.

31 Mart yerel seçimleri yaklaşırken, reformist solun iki ana kanadının (HDP ve ÖDP) yollarının CHP'de alenen kesişmesi bazı kişi ve çevrelerde şaşkınlık ve hayal kırıklığına yol açmış görünüyor. Doğrusu hayal kırıklığında haksız da sayılmazlar. Kitlelerin yaşam ve çalışma koşullarının alabildiğine ağırlaştığı, baskı ve sömürü politikalarına karşı öfke ve tepkinin alttan alta olgunlaştığı bir dönemde işi CHP kuyrukçuluğuna vardırarak, söz konusu olan reformizm olduğunda bile akıl almaz bir tutum kabul edilebilir.

Ama öte yandan, örneğin ÖDP'nin kuruluşundan (1996) bu yana neredeyse her seçimde sosyal demokrasi ile "ortak mücadele" sevdası içinde olduğu sır değildir. Şimdi sosyal demokratlar ile sosyalistlerin ittifakı ambalajıyla sunulmaya çalışılan bu hedefe kısmi olarak ulaşmış olmaları bile onlar adına başarı sayılmalıdır.

Demokrasi mücadelesinin merkezi olma iddia ve misyonu ile kurulan HDP'ye gelince, Kürdistan'da kayıym atanın belediyeleri geri almak, batıda ise CHP-İYİ Parti blokunu destekleyerek AKP'yi sıkıştırmak temeline dayanan seçim taktiğinin, Kürt hareketinin siyasal manevra alanını genişletmek üzerine kurulduğu açıktır. Bunun "demokrasi mücadelesini güçlendirmek için yapılan bir fedakârlık" olarak sunulması ise altı boş bir demagojiden ibarettir. Yoksa CHP kuyruğunda demokrasi mücadelesi vermek, hele ki bunu CHP'nin tahkim edilmeye çalışılan yeni düzene intibak etmek için büyük bir çaba gösterdiği bugünün Türkiye'sinde yapmak, en liberal kesimlerin bile gülüp geçeceği bir yaklaşım olurdu.

AKP'Yİ GERILETMEK İÇİN CHP'YE SARILMAK!

Gerisindeki hesaplar ne olursa olsun, CHP kuyrukçuluğuna vardırılan politikaların görünürdeki en önemli sebeplerinden biri AKP'nin geriletilmesidir. Neredeyse 2010 anayasa referandumundan bu yana yaşanan her seçim sürecinde, ne yapıp edip AKP'yi geriletmek, düzen muhalefeti ile reformist solun ortak paydası olmuştur. Bu paydanın gelinen yerde bir ittifak-iltihak ilişkisine dönüşmesi bu açıdan çok da şaşırtıcı değildir. Fakat meseleyi gelinen yerde siyasal anlamını yitirmiş bu dar sınırlar içinde ele alsak dahi, bu politikanın hayattaki karşılığının ne olduğunu görmek çok zor değildir.

2010 anayasa referandumundan bu yana AKP, gerçekleşen seçimlerin çoğundan oy oranını koruyarak ama önemli yaralar alarak çıkmıştır. 7 Haziran seçimleri gibi ciddi bir oy kaybı yaşayarak tek başına hükümet kurma imkânlarını kaybettiği süreçte de, 16 Nisan referandumu gibi aldığı açık yenilgiyi hile ve düzenbazlıkla yok saydığı dönemde de, siyasal mücadelesinin gerçek alanına, yani güç ilişkilerine dayanarak yoluna devam etmiştir. Olası bir seçim başarısızlığında da aynı yolu izlemeye çalışacağı açıktır.

24 Haziran seçimlerinin ardından "seçimlerin artık burjuva manada seçim olmaktan dahi çıktığı", "iktidarın artık bütün araç ve yöntemlerle sonucu önceden tayin etmeye çalışacağı", "CHP başta olmak üzere düzen muhalefetine rejime uyarlandığı" vb. tespitleri yapanların bunu bilmemesi mümkün değildir.

Unutulmaması gereken bir diğer noktada ise, geniş kitleler içinde halen de bir karşılığı olmakla birlikte, AKP karşıtlığının kendi başına ilerici yönünün dahi tartış-

malı hale geldiği gerçeğidir. Erdoğan'ı, dolayısıyla AKP'yi ve kurulmaya çalışılan "yeni rejimi", Türkiye kapitalizminin eğilim ve yönelimlerinden ayrı düşünmek olanaksızdır. CHP önderliğindeki düzen muhalefetine olası bir başarısının bir takım başka faktörleri de tetikleyerek Erdoğan rejimini sarsması elbette mümkündür. Hatta birkaç adım ileri giderek, bunun tekrar Erdoğan'sız bir iktidar hayallerini güçlendireceği bile düşünülebilir. Ancak soru, ekonomik kriz ve siyasal baskı koşulları altında inleyen milyonların yaşamında bunun neyi ne kadar değiştireceğidir.

AKP'Yİ GERILETMEK İÇİN YAPILMASI GEREKEN

AKP'yi geriletmeyi bu kadar önemseyenlerin öncelikle yapmaları gereken, önemli bir kesimi AKP'nin ideolojik etkisi altında bulunan işçi sınıfı ve emekçileri kendi istem ve talepleri etrafında harekete geçirmek için çaba göstermektir. AKP'yi de, dayandığı baskı ve sömürü düzenini de geriletmenin gerçek yolu buradan geçmektedir. Herhangi bir düzen partisinin çatısı altında yapılamayacağı açık olan bu görevin gereklerini yerine getirmek yerine düzen muhalefetiyle kulaç atanların elde edebileceği tek sonuç, düzenin içine daha çok yuvarlanmak olacaktır.

Sınıf devrimcileri, seçimlerin yarattığı imkânları da değerlendirerek bütün dikkatlerini devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasının güçlendirilmesine yoğunlaştıracaklardır. Bunu yaparken, toplumsal muhalefeti, işçi sınıfı ve emekçileri CHP'nin peşinde seçim sandıklarına yöneltmeye çalışanlara karşı da açık bir mücadele yürüteceklerdir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/08 * 22 Şubat 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Tarım ürünlerinde olağanüstü 'Hal Yasası!'

Türkiye'nin muazzam genişlikteki bereketli tarım alanları sermaye düzeninin/iktidarının yıkım politikaları sonucunda boşalmıştır. Yakın geçmişte ilköğretim çağındaki çocukların pamuktan fasulye yetiştirdikleri bir ülkede soğandan patatese en kolay yetişebilecek tarım ürünleri dahi ithal edilmektedir.

Ekonomik krizle birlikte her geçen gün hayat pahalılığı artıyor, emekçilerin alım gücü giderek düşüyor. Özellikle Türkiye gibi tarım alanları ve iklimsel etkiler açısından verimli bir coğrafyada sebze fiyatlarının artmış olması haliyle kimsenin aklına yatmıyor ve tepki çekiyor. Kendi tabanında da gelişen tepkiler nedeniyle AKP bu konuda büyük bir sıkışmışlık yaşıyor. Ancak sorunun kaynağı kendileri olunca çözüm politikaları da olmuyor. Üretim maliyetlerinin artmasındaki nedenlere değinemeyeceklerine göre bol demagoji eşliğinde manipülatif yollara başvuruyorlar. Bu amaçla üreticiden tüketiciye gelirken ara halkalar hedefe konularak, terörist ilan edildi. Ticaret Bakanlığı çeşitli market ve pazarlara baskınlar yaptı. Tanzim satışları da bu "oyunu bozmak" adına gündeme getirildi.

AKP iktidarı, her krizden fırsat çıkarmayı iyi bildiğinden bu gıda krizinden de yeni bir Hal Yasası çıkarmaya hazırlanıyor. Halleri özel sektöre havale ederek, bu alanda şirketleşmeyi sağlayacaklar. Bir anlamda bu alanda yandaşlara yeni rant alanı sağlanarak, yandaş şirketlerin tekelleşmesi hedefleniyor.

AKP, seçimden sonra çıkarmayı

planladığı Hal Yasası'nı fiyatlarda ucuzlama getireceği ve enflasyonla mücadele edileceği demagogileri eşliğinde sunuyor. Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan, "Buralar, yap-işlet-devret modeliyle profesyonel bir şirket tarafından yönetilsin, gurur duyacağız, pırıl pırıl bir proje olsun istiyoruz" diyor. Ülke genelinde 175 olan hal sayısının 30'a indirilmesi planlanıyor.

Özellikle çiftçilerin, küçük üreticilerin etkileneceği bu şirketleşmede üretimin planlaması da şirketlerin politikalarına göre yapılacak. Bunun tüketiciye hem ürün çeşitliliği hem de fiyat bağlamında olumsuz sonuçları olacağı bellidir. Üretim girdilerindeki zamlar devam ettiği ve serbest piyasanın kurallarına göre işleyen şirketlerin belirlediği politikalar geçerli olduğu sürece Hal Yasası emekçiler için hiç de iyi sonuçlar getirmeyecektir.

Zaten doğru düzgün bir tarım politikasından yoksun Türkiye'nin şu an geldiği yer, gelecekteki yere de işaret ediyor. Bir ülkenin toprağına ve mevsimine göre, insanların ihtiyaçlarına göre planlayarak üretim yapılmayıp, piyasanın ihtiyaçlarına, uluslararası sermaye tekellerinin çıkarına göre hareket edildiği sürece ge-

lecekte daha ciddi gıda krizlerinin kapıda olduğunu söylemek kehanet olmayacaktır. AKP tarımsal üretimi bitirmek adına elinden gelen ne varsa yapmaktadır. Hele de gelecekte dünyada ve Türkiye'de iklim değişikliklerinin getireceği "doğal" felaketleri de düşünürsek, Türkiye'nin bu anlamda hiç hazırlıklı olmadığı görülecektir.

Son olarak belirtmek gerekir ki AKP iktidarı tarımda da yerli ve yabancı sermaye tekellerinin, kendi yandaşlarının çıkarlarını gözetmektedir. Türkiye gibi bir ülkede tarımsal üretimin geldiği nokta tüyler ürperticidir. Türkiye'nin muazzam genişlikteki bereketli tarım alanları sermaye düzeninin/iktidarının yıkım politikaları sonucunda boşalmıştır. Yakın geçmişte ilköğretim çağındaki çocukların pamuktan fasulye yetiştirdikleri bir ülkede soğandan patatese en kolay yetişebilecek tarım ürünleri dahi ithal edilmektedir. İşçi ve emekçiler sermaye iktidarının tarımda yıkım politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmek yerine, iktidarın yalanlarına prim verdikleri, kendilerini zavallı derekesine düşüren politika ve uygulamalarına boyun eğdikleri sürece de bu tablo değişmeyecektir.

Bütçe açığı yağma ile kapatıldı

Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından açıklanan 2019 Ocak ayı bütçesinde, giderler 35,3 milyar liralık artışla, geçen yılki rakamdan yüzde 62,5 oranında yükselerek 91,8 milyar liraya çıktı. Vergilerden elde edilen gelir geçen yılki 51,9 milyar liralık düzeyinden 55,7 milyar liraya yükseldi. Toplam gelirler, vergi gelirlerinin yanı sıra Merkez Bankası'nın yağmasından elde edilen 33 milyar 874 milyon liraya yakın gelire 96,9 milyar lira oldu. Merkez Bankası'nın yağması olmasa 30 milyar liraya yakın açık verecek bütçe böylece 5 milyar liralık fazla verdi.

Bütçede "örtülü ödenek" adı altında gizli tutulan harcama da geçen yıla kıyasla yüzde 31 artarak bu yılın Ocak ayında 215,7 milyar liraya çıktı.

SEÇİMLER ÖNCESİ BÜTÇEDEN PARA AKTARIMI

Geçtiğimiz yılın ilk ayında "kâr amacı gütmeyen kuruluşlar" kılıfı içerisinde sokulan dinci tarikat ve vakıflara sunulan para 331,4 milyon lira olurken, bu yıl 1,3 milyar lira harcandı. "Sosyal amaçlı" harcamalar 455,2 milyon liradan 1,4 milyar liraya yükseldi. Hanehalklarına aktarılan para geçtiğimiz yılın Ocak ayında 2,6 milyar lira olurken, bu yıl 4,5 milyar liralık harcama yapıldı. Ayrıca seçimler nedeniyle 5 siyasi partiye de bütçeden 772 milyon 355 bin liralık para aktarıldı.

KRİZ KDV VE ÖTV GELİRLERİNDE DÜŞÜŞE YOL AÇTI

ÖTV gelirleri geçen yılın ilk ayına kıyasla 958 milyon lira düşüşle 10 milyar 582 milyon liraya geriledi. KDV'den elde edilen gelir de 400 milyon lira azalarak 8,2 milyar lira oldu.

KDV ve ÖTV dışındaki vergi gelirleri toplam yüzde 7,1 artarken, gelir vergisi, kurumlar vergisi, banka ve sigorta muameleleri vergisi, ithalattan alınan KDV, damga vergisi ve harçlardan alınan vergiler arttı. Gelirlerdeki en çok artış yüzde 61,4 ile kurumlar vergisinde olurken, bunu yüzde 44,9 ile banka ve sigorta muameleleri vergisi, yüzde 22,4 ile ithalattan alınan KDV izledi. Damga vergisinden elde edilen gelirler yüzde 16,1 artarken, gelir vergisinden yüzde 13,1, harçlarda yüzde 0,4 daha fazla vergi geliri elde edildi.

AKP seçimlere hazırlanıyor...

Kürt siyasi hareketine dönük saldırılar sürüyor

Yerel seçimler yaklaşırken AKP iktidarı da kendi yöntemleriyle seçimlere hazırlanıyor. Bu yöntemler arasında halkların arasına düşmanlık tohumları ekmek, toplumu kutuplaştırma politikasını en üst seviyede uygulamak, terör demagojisiyle şoven duyguları körüklemek önemli bir yer tutuyor.

Yaptıkları her açıklama nefret söylemi barındırıyor. Irkçılık ve mezhepçilik üzerinden politika yapan AKP ve stepnesi MHP, ekonomik krizin kendilerini iyiden iyiye zorladığı bu dönemde yapay düşmanları çoğaltarak tabanlarını koruma derdindeler. Kendilerinden olmayan herkesi vatan hainliği ve teröristlikle suçlayan Erdoğan ve yaverlerinin zehirli dili ve icraatlarının öncelikli hedefi ise Kürt siyaseti.

Her seçim öncesinde olduğu gibi, milyonlarca insanın oy verdiği, meşru ve yasal bir parti olan HDP "terör örgütü" ilan ediliyor. Hemen her gün bir AKP'li tarafından HDP ve HDP'liler hedef gösteriliyor. HDP'lilere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü devreye sokuluyor. Şu ana kadar yüzlerce partili gözaltına alındı, onlarcası tutuklandı. Tutuklananlar arasında il ve ilçe eşbaşkanları, belediye eşbaşkan adayları da bulunuyor. Seçim günü yapılacak hilelerin ve hırsızlıkların da zeminini bugünden düzleyen AKP,

sandıkları taşıma ve birleştirme kararları almaya başladı. İlk taşıma ve birleştirme kararı Diyarbakır'da verildi.

Güya sol değerlerden, demokrasiden dem vuran CHP de AKP iktidarının çizdiği çerçeveyi aşmadan siyaset yapıyor. Kürt düşmanlığının bu devletin geleneksel tavrı olduğu, CHP'nin de bu anlayışın bir parçası olduğu biliniyor. Gelinek yerde ise, HDP ile yan yana gelmekten geriye faşist partilerle ittifaka yöneliyor. Bağımsız politika üretme yeteneğini tümüyle kaybetmiş olan CHP, AKP'nin iddialarını

yalanlama üzerine kurulu bir savunma siyaseti yürütüyor. Erdoğan çıkıp CHP'yi HDP ile gizli ittifak kurmakla suçluyor, CHP de bunun aksini kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. Böylece "Mart'ın sonunun bahar olduğunu" iddia eden CHP, bu düşmanlık siyasetinin bir parçası olmaktan öteye gidemiyor. Erdoğan-AKP iktidarına olan muhalifliklerinin sınırını Kürtler oluşturuyor.

Greve çıkan işçiyi, hakkını arayan emekçiyi "terörist" ilan edenler ile temel ulusal istemlerini savunan Kürtleri "terörist" ilan edenler aynı kişiler. Yolları

emekçi mahallelerine seçimden seçime düşenler, aynı tezgâh başında ter dökenleri, aynı çamurlu yollardan işe gidenleri birbirine düşürüyorlar. Güvenceli iş isteyen işçileri kurşun fiyatıyla susturanlar, kendi sefil çıkarları için savaş kışkırtıcılığı yapıyor, ırkçılığı tırmandırıyorlar.

İşçi ve emekçilerin bu kutuplaştırma siyasetini elinin tersiyle bir kenara itmesi gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçiler özgürlüğüne ve geleceğine sahip çıkmak istiyorsa, bugün kardeş Kürt halkına ve onun siyasi temsilcilerine yönelen saldırılara da karşı koymak zorundadır.

Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması talebiyle 7 Kasım'dan bu yana açlık grevinde olan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve HDP milletvekili Leyla Güven'in eylemi 100'lü günlerinde sürüyor.

Açlık grevini, tutuklu bulunduğu Diyarbakır E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde başlatan Güven, 25 Ocak'ta tahliye edilmesinin ardından eylemini Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde bulunan evinde sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde aralarında tiyatrocusu, sinemacı ve müzisyenlerin de bulunduğu kadın sanatçılar Güven'e destek ziyaretinde bulundu.

Güven'in yanı sıra HDP Hewlêr Temsilcisi Nasır Yağız'ın eylemi 90'lı, Strasbourg'da 60'lı, Galler'de İmam Şiş'in eylemi 60'lı, Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel ve HDP eski milletvekili Selma İrmak'ın

Leyla Güven'in açlık grevi 100'lü günlerde sürüyor

eylemi ise 30'lu günlerin sonuna girdi.

Hapishanelerde de yaklaşık 300 kişi Güven'in talebinin kabul edilmesi için açlık grevinde.

BAKIRKÖY HAPİSHANESİ'NDEKİ AÇLIK GREVCİLERİNE DAİR BİLGİLENDİRME

Açlık Grevlerini İzleme Heyeti 19 Şubat günü İstanbul'daki Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ndeki 6 açlık grevcisini ziyaret etti.

Görüşme sonrası saat 12.30'da hapishane önünde 4 kişilik heyet tarafından yapılmak istenen basın açıklamasının valilik kararını gerekçe gösteren polis tarafından engellenmesi nedeniyle

basına kısa bilgilendirmede bulunuldu.

Açlık grevindeki 6 kişiyi heyet olarak ziyaret etmelerine izin verilmediğini söyleyen İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Başkanı Av. Gülseren Yoleri, bu nedenle avukat olarak kendisinin görüşme yaptığını aktardı. Heyet olarak Bakırköy Hapishanesi'nden sorumlu savcılığa başvurduklarını ancak Adalet Bakanlığı'ndan henüz bir cevap gelmediği için taleplerinin kabul edilmediğini belirten Yoleri, hapishane idaresinin açlık grevcilerine karşı tutumunun olumsuz olmadığını, kabul edilebilir olduğunu ifade etti. Vitamin ve sıvı alımında bir sıkıntı yaşanmadığını ancak günlük kontrollerin hekimler tarafından değil

sağlık görevlilerince yapıldığını kaydetti. Bunun yanı sıra her hapishanede olan kelepçeli tedavi gibi dayatmalarına sürdüğünü ekledi.

19 Şubat itibarıyla 4 kişinin açlık grevinin 64, 2'sinin 35. gününde olduğunu belirten Yoleri, kilo kaybı, yüksek veya düşük tansiyon gibi sağlık sorunlarının yaşandığını ifade etti.

Basın açıklamasının anayasal bir hak olarak izne tabi olmadığına, buna karşın valilik kararının bunu boşa düşürüldüğüne dikkat çeken Yoleri, heyet olarak Marmara bölgesinde açlık grevlerinin sürdüğü tüm hapishanelere ziyaretler gerçekleştireceklerini aktardı.

Açlık Grevlerini İzleme Heyeti'nde İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV), Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul Şubeleri ile İstanbul Tabip Odası (İTO) yer alıyor.

Sosyal yardımlar bağlamında AKP iktidarı

AKP şefi T. Erdoğan ve yarıdakçıları yerel seçim propagandalarında iktidarları süresince yaptıkları sosyal yardımları "gururla" açıklayıp, oy devşirmeye devam ediyorlar. Her seçim döneminde yapılan sosyal yardımların gittikçe arttığını, bunun "başarı" olduğunu anlatıyorlar.

Yardım paketleri devletin farklı kurumları üzerinden örgütleniyor. Bu kurumlar, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, Milli Eğitim Bakanlığı, Vakıflar Genel Müdürlüğü, Kredi Yurtlar Kurumu, T. Taşkömürü Kurumu (TTK), T. Kömür İşletmeleri (TKİ) ve belediyeler olarak sayılabilir. Gıda, barınma, hasta-yaşlı bakımı maaşı, öğrenci bursu, kitap, engelli maaşı, kömür gibi çok çeşitli konularda destek sağlıyor. Ancak bu yardımların düşük miktarda olduğunu ve AKP'ye üye olma, seçimlerde AKP'ye oy atma şartı içerdiğini not etmek gerekir. Belediyeden iki ayda bir 100 lira gıda yardımı alabilmek için AKP'ye üye olmak yetmeyebilir. Evi inceleyip, örneğin evde büyük ekranlı televizyon varsa, aileyi "yeterince" yoksul bulmayan belediye çalışanları, 100 lira gibi çok da değeri olmayan yardımı yapmak için sizi listeye almayabiliyorlar. Oysa milyonlarca insan bu sadakalara, bir paket makarnaya, bir torba kömüre muhtaç hale getirilmiş bulunuyor.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın 2013 yılı Sosyal Bülteni'nde yoksulluk çizelgesine kayıtlı yoksul sayısı 30,5 milyon olarak belirtilmiş. Bu sayının her geçen gün artış göstermesi sonucu, Bakanlık 2013 yılından itibaren sosyal bülten yayınlamayı durdurmuştur. Bakanlığın

2015 yılına ait faaliyet raporunda 2 milyondan fazla hanenin yakacak yardımı, 969 bin hanenin ise eğitim yardımı almak zorunda kaldığı yer alıyor. Hane halkı ortalama 4 kişi üzerinden hesap edilirse yardıma muhtaç insanların sayısının katbekat fazla olduğu görülecektir.

AKP iktidara geldiği 2002 Kasım'ından bugüne seçimleri hem hileler yaparak hem de milyonlarca yoksulu yardıma muhtaç haline getirip zavallılaştırarak kazanmıştır. Ekonomik alanda uyguladığı politikalar ile görüntüde ülkenin büyümesini sağlamış, oysa asıl büyüyen, dolar milyarderleri, kendi yandaş sermayedarları olmuştur. 2002 yılında 3 dolar milyarder varken, 15 yılda bu sayı 31'e çıkmıştır.

AKP ve şefi yıllarca ülke büyüyor, yoksullara da "sosyal yardımlar" ile pay düşüyor yalanını kullandı. Ama aynı yıllarda maaşlar düştü, vergiler arttı, sömürü koşulları ağırlaştı. Geçen yıl patlak veren ekonomik krizden bu yana enflasyon tarihi rekorlar kırıyor, zam üstüne zam açıklanıyor. Elektrik ve doğal gaz yapılan zamlar sonrasında tepki büyümesin diye seçimlere kadar indirim uygulayacağız diyen Erdoğan bu sefer de 2,5 milyon haneye elektrik desteği sunacağını açıkladı. Elektrik tüketim desteğinin düşüleceği faturalar 40 ila 80 lira arasında olacak. Sanki bu zamların temel nedeni özelleştirmeler değilmiş ve bunların sağlanmasına ön ayak olanlar başkalarıymış gibi, %10 indirim uygulayarak ya da belli bir kesime destek vererek emekçilere yardım ediliyor imajı çiziyorlar.

Seçim öncesi bir de tanzim satış noktaları adımı atıldı. Erdoğan'ın "benim yoksulum" diye tabir ettiği emekçilerin saatlerce kuyrukta bekletildiği bu tezgahlar üzerinden AKP, güya aradaki fırsatlara savaş açıyor, "emekçisini" koruyor. Oysa ülkede tarımı bitiren de, fırsatçı olan da AKP ve Erdoğan'dır. 2002 yılında sosyal yardımların GSMH'deki oranı yüzde 0,50 iken, 2017 yılında bu oran yüzde 1,70'e yükselmiştir. Tarımsal desteklerin GSMH'deki payı 2002 yılında yüzde 1,50 iken, 2017 yılında yüzde 0,40 oranına düşmüştür. GSMH payında toplam olarak değişen bir şey yoktur, yalnızca tercihler değişmiştir. Tarımı yok edenler, milyonları sosyal yardımlara muhtaç hale getirip oylarını garantiye almış oldular.

Kapitalizm insanlık dışı bir sistemdir. Bu sistemin en gerici ve sivri ürünlerinden biri olan AKP, yoksullukla mücadele ediyor gibi bir tavır sergilemekte, devlet kurumları dışında din temelli "yardım" derneklerini de yaygınlaştırmaktadır. "İslami yardımseverlik" gibi istismarlarla, mahallelerde kitle tabanı kazanmayı hedeflemektedir. Seçmen kitlesi bu yardımları Erdoğan ile özdeşleştirmektedir. Sadaka mahiyetinde verilen bu yardımlar ise emekçinin vergileri ile oluşturulmuş devlet hazinesinden sağlanmaktadır.

Görünen o ki ekonomik krizin ağır faturasını işçi ve emekçilere ödeten sermaye iktidarı, milyonlarca yoksulu bu yardımlara muhtaç hale getirmekle "gurur" duymaya devam edecektir.

Kriz konut satışlarını vurdu: Ocak'ta sert düşüş

Türkiye kapitalizminin şişirilmiş büyümesinde önemli bir yer tutan ve "ekonominin lokomotif" olarak adlandırılan inşaat iş kolunda krizin etkisi farklı yönleriyle ortaya serilmeye devam ediyor.

Şirketlerin konkordato ilanları, artan işsizlik özel olarak inşaat iş kolunda ayyuka çıkarken, konut satışlarında sert düşüş de 2019 Ocak ayında su yüzüne çıktı.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından 18 Şubat'ta açıklanan Ocak 2019 Konut Satış İstatistikleri'ne göre, geçen yılın Ocak ayına kıyasla satışlar yüzde 24,8 düştü. Banka kredileriyle gerçekleşen ipotekli satışlarda yüzde 77,2'lik azalışla sert düşüş yaşandı.

TÜİK'in Ocak 2019 verilerine göre, ülke genelinde 72.937 konut satıldı. Geçen yıla kıyasla satışlar yüzde 24,8 düştü.

Ocak ayında, toplam konut satışları içerisinde yüzde 9 paya sahip olan ipotekli konut satışları, yüzde 77,2 düşüşle 6.537'ye geriledi. Diğer satış türleri ise yüzde 2,8 gerileyerek 66.400 oldu.

Ekonomist Mustafa Sönmez konut satışındaki düşüşün 2013'ten bu yana en düşük seviyeye gerilediğine dikkat çekerek şu yorumda bulundu:

"Ocak'ta konut satışları, önceki aya, Aralık 2018'e göre %47 azalmış görünüyor. Bu 2013'ten bu yana en düşük konut satışı yapılan ay olarak görünüyor. Aralık'taki şişkinliğin, birtakım kayıt-kuyut işlerinden kaynaklandığı anlaşılmış oldu. Konuttaki satış düğümünde faizlerin yükselmesi ile ipotekli satışların hızla düşmesinin önemli bir yeri var. 2016 Aralık'ta ipotekli satışlar aylık 48 bin ile toplam satışların %37'siydi. 2019 Ocak'ta 7 binin altında ve payı %9'a indi. Faizleri yükselmez sananlar, yandı."

Öte yandan, yabancılara yapılan konut satışlarında geçen yıla kıyasla yüzde 81,9 artış yaşandı. Yabancılara satılan konut sayısı, toplam satışlar içerisinde küçük bir paya sahip olsa da 3.168'e yükseldi. En fazla satış 605 konut ile Irak vatandaşlarına yapılırken, sonrasındaki sıralama şu şekilde gerçekleşti: İran 305, Rusya 195, Afganistan 191 ve Ürdün 151.

Doğa yok oluşa doğru sürükleniyor!

Meteoroloji Genel Müdürlüğü tarafından hazırlanan "2018 Yılı İklim Değerlendirmesi Raporu"na göre Türkiye, iklim değişikliğinden kaynaklı sıcak hava dalgaları, orman yangınları, kuraklık, sel, fırtına, dolu gibi olumsuz hava olaylarından en fazla etkilenen bölgede bulunuyor. Rapora göre, Türkiye'nin 2018 yılı ortalama sıcaklığı 15,4 santigrat derecedir. Bu değer 1981-2010 yılları ortalaması olan 13,5 dereceden 1,9 derece daha yüksektir. Böylelikle 2018 yılı, 1971'den bu yana ölçülen en sıcak ikinci yıl olmuştur.

Türkiye'de gerçekleşen sıcaklık artışı, dünya geneline etki eden küresel ısınmanın bir yansıması sadece. Dünya yüzey sıcaklığının yıllık kayıtlarının tutulmaya başladığı tarihten bu yana, sırasıyla 2016, 2017, 2015 ve 2018 yılları kayıtlara en sıcak yıllar olarak geçti. Berkley Earth isimli bir bilim kuruluşu, 2018'de dünya yüzeyinin ortalama sıcaklığının 14,96 derece olduğunu açıkladı.

Merkezine doğa ve insanı koymayan, daha çok kâr ile sermayenin büyümesini koyan kapitalist sistem, varlığıyla her geçen gün dünyayı yok oluşa tehdit etmeye devam ediyor. Emperyalist kapitalizm, bir yandan açlığı, yoksulluğu, savaşları yaratırken, diğer yandan da dünyayı yok edebilecek güçte olan nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlar üreterek, iklim ve çevre sorununu derinleştiriyor. Böylelikle canlı yaşamını ve doğayı büyük felaketlerle karşı karşıya bırakıyor. Sıcaklık artışları, 2000 yılından bu yana binlerce kişinin ölümüne yol açarken, 2003 yılında sıcak hava dalgasının Batı Avrupa'da 70 kişinin ölümüne yol açması felaketin boyutunu gözler önüne seriyor.

Sanayi devrimi ile birlikte fosil yakıtların yakılması sonucu insan eliyle gerçekleşen karbondioksit ve diğer sera gazı

salınımlarının atmosferde yoğunlaşması, dünya sıcaklığının ortalama 1 derece artmasına neden olmuştur. Önlem alınmazsa bu artışın süreceği ve dünya ikliminin kalıcı olarak değişime uğrayacağı, birçok burjuva bilim insanı tarafından da dile getirilmektedir. Bu doğrultuda çevre bilimcileri, bu tehdidi önleyebilmek için yüzyılın sonuna değin dünyanın yüzey sıcaklığındaki artışın en fazla 1,5-2 santigrat derece ile sınırlandırılması gerektiğini ifade ediyorlar. Bunun için ise sanayi devrimi öncesinde, 280 ppm (*parts per million*: her bir milyon molekül içinde CO₂ eşdeğer molekülü) düzeyinde olduğu tahmin edilen atmosferdeki CO₂ düzeyinin, maksimum 450 ppm düzeyinin altında tutulması gerektiği belirtiliyor.

Küresel ısınmanın ulaştığı boyut ve

yaratacağı sonuçlar emperyalist efendiler tarafından bile dehşet olarak tanımlanırken, emperyalistler yaşanacak felaketlere karşı 1970'li yıllardan bu yana sözde "çözüm" arayışı içindeler. Bu doğrultuda 1979 yılında, Cenevre'de I. Dünya İklim Konferansı toplandı. Konferansta, kapitalist şeflere "insan etkinliğinin sebep olduğu" küresel ısınmanın olumsuz etkilerini önleme çağrısı yapıldı. O günden bu yana birçok ülkenin başkentinde iklim zirveleri toplandı. Ancak kapitalist şeflerin bir araya gelmelerindeki asıl amaç, sorunu gerçekten çözmek değil, fakat kitlelerde bu konuya dair oluşabilecek bilinci saptırmak ve gelişebilecek tepkileri önlemektir. Zira başta küresel ısınmanın artışında önemli bir etkisi olan ABD ile Çin olmak üzere kapitalist devletlerin on yıllardır protokolleri imzalamaktan kaçınmaları, kapitalist şeflerin amaçlarını ortaya koyuyor.

Diğer yandan dünyanın geleceği için "çözücü bir dönüm noktası" olarak lanse edilen Paris Zirvesi'nin akıbeti de ortadadır. Zirvede aldıkları kararların hiçbirine uymayan kapitalist ülkeler, böylelikle hızla küresel ısınmanın artışına sebep olmaya devam ediyorlar. Bilim dergisi olan *Nature*'de yayınlanan "*Paris Tahhütleri'nin Gezegeni Isıtma Derecelerinin Değerlendirilmesi*" adlı araştırmaya göre Çin, Kanada ve Rusya şu anda uygula-

dıkları politikalarını devam ettirirlerse, yüzyılın sonunda 1,5 derecelik ısınma hedefini tutturamamaları bir yana, dünyanın 5 derece ısınmasına neden olacaklar. Söz konusu üç ülkenin ardı sıra ABD ve Avustralya'nın da dünyanın 4 derece ısınmasına sebep olacağı düşünülüyor. İklim değişikliğiyle mücadelede "öncü" olarak görülen AB'nin, bir buçuk derecenin iki katından fazla dünyayı ısıtacağı belirtilirken, Türkiye'nin ise dünyayı 5,1 derece ısıtacağı hesaplanıyor. Eğer doğanın tahrip edilmesine karşı ciddi bir çözüm bulunamazsa, küresel ısınmanın artması ile birlikte birçok felaketin gerçekleşmesi sonucu doğa ciddi bir yok oluşa doğru sürüklenecektir.

Küresel ısınmanın geldiği boyut, kapitalizmin doğa düşmanı olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Küresel ısınmanın ve onun yol açtığı yıkıcı sorunların önlenmesi, güncel ve yakıcı bir sorundur. Sorunun kaynağı olan kapitalist sistem yıkılmadıkça kalıcı bir çözüm elbette bulunamaz. Fakat bu, şimdiden yaşanan felaketlerin önlenmesi için, bulunduğumuz her alanda, hayati bir hale gelen bu soruna karşı güncel mücadelenin önemini azaltmıyor. Çevresel duyarlılığın, doğaya düşman düzeni yıkacak bir devrime kanalize edilebilmesinin yolu da bu mücadeleyi yükseltmekten geçiyor.

Mermer için 30 bin ağaç kesilecek

Sermayenin çıkarı için hayata geçirilen doğa talanına her geçen gün bir yenisini ekleniyor. Isparta'da mermer ocağı kurulması için yaklaşık 30 bin ağaç kesilecek.

Sütçüler ilçesinde mermer ocağı kurulmak istenmesine ilişkin Yukarı Köprüçay Havzası Koruma Platformu'ndan yapılan açıklamada şunlar söylen-

di: "Tonu 200 ile 500 dolar arasında değişen fiyatlarla ham madde olarak yurt dışına satılan mermeri çıkarmak için 30 bine yakın yetişkin ağacın katledilecek olması ne doğaya ne de ülkeye bir yarar sağlamayacak."

Bölgede Türkiye'nin en önemli ardıç ve karaçam ormanları bulunuyor.

Sendika bürokratlarının yerel seçim heyecanı

“Milli ve dini” duyguları sömürerek işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran AKP’nin her türden gerici propagandasına Hak-İş, Türk-İş gibi sendika konfederasyonları koro halinde katılıyorlar. İşçilerin gerçek sınıfsal sorunları karşısında elleri bağlı duranlar, sermayenin ve AKP’nin çıkarına olan politikalara ise kulakları sağır edercesine alkış tutuyorlar.

Yaklaşan yerel seçimler ülke gündemini meşgul etmeye devam ediyor. Oysa ekonomik krizle birlikte bir yandan işçi ve emekçilerin yoksulluğu ve hak kayıpları artarken, diğer yandan işsizlik tırmanıyor. Asli görevi işçi sınıfının çıkarlarını korumak olan sendika konfederasyonlarının başındaki ağalar, işçilerin yoksulluğunu ve mağduriyetini bir kez daha hiç dert etmiyorlar. İşçinin çıkarını korumaya geldiğinde susan bu bürokrat takımının başka işlerle meşgul olduğu görülüyor. İşçilerin dikkatini kendi cephelerinden yerel seçim gündemine çekiyorlar. Kimisi düzen siyasetçilerini ziyaret ederken, Hak-İş gibi yandaşlar da açıktan AKP’ye oy toplama peşinde koşuyorlar.

Örneğin, geçtiğimiz günlerde Türk-İş ve ona bağlı kimi sendika şubeleri Sakarya’nın AKP’li Serdivan Belediye Başkanı Yusuf Alemdar’ı ziyaret etti, seçimlerde desteklerini sundular. Bu ziyaret yandaş basında “Sendika temsilcilerinden Başkan Alemdar’a tam destek” başlığıyla manşet olunca, ziyarete katılanlardan Harb-İş Şube Başkanı Yaşar Yavuz bir açıklamayla itirazını belirtti. Sadece AKP’ye gitmediklerini, diğer düzen partilerine de gittiklerini açıklama gereği duydu, tank-palet işletmesinin özelleştirilmesini hatırlattı. Belli ki tank-palet fabrikasının özelleştirme gündeminde olması ve işçilerin olası tepkileri bu itirazı

yapmasına yol açmıştır.

Her seçim öncesinde sendika bürokratlarının düzen partileriyle görüştüğü basına sıklıkla yansıyor. Kuşkusuz ilerici kimlikleriyle bilinen DİSK ve bağlı sendikalar da CHP gibi daha “sol” görünümlü düzen partileriyle görüşmekte bir sorun görmüyorlar. Çünkü ortaklaştıkları sendikal anlayış icazetçi, diyalogcu bir anlayıştır. Tüm sendika ağalarının, düzen partileriyle diyalogla işçi sınıfının sorunlarına çözüm aramak ve bu yolla hak arama mücadelesini kötürümleştirmek gibi bir “görev”leri vardır. Bunun bir başka örneğini DERİTEKS sendikasının geçtiğimiz günlerde Binali Yıldırım’la olan kahvaltılı buluşmasında da görmüştük.

Hak-İş’in daha ayrı bir yerde durduğu biliniyor. Zira AKP’nin seçim kampanya çalışmalarının bir ayağı olarak iş görmektedir. Örneğin Hak-İş bürokratları tam tekmil AKP Ankara Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Mehmet Özhasaki ve AKP Altındağ Belediye Başkan Adayı Asım Balcı’yı ziyaret etmiş ve Hak-İş Genel Başkanı, “31 Mart seçimlerini Türkiye’nin bekası olarak görüyoruz” diyerek, açıktan AKP’ye oy istemiştir.

Hak-İş, yandaşlığını her alanda gösterdiği için AKP iktidarınca ödüllendirilmektedir. Bu ödülün bir yanı kamudaki taşeron işçilerinin iktidar olanaklarıyla Hak-İş’e bağlı sendikalara üye olmaları,

aidat ödeyen işçi sayısının artırılmasıdır. Böylelikle Hak-İş’in sendikalı işçiler içindeki temsiliyet oranı yüzde 17’den yüzde 37’ye yükseltilmiştir. Diğer yandan Hak-İş bürokratları, Salim Uslu örneğinde olduğu gibi milletvekilliği ile ödüllendirilmeyi beklemektedirler. Salim Uslu Hak-İş Genel Başkanı iken, 2007 seçimlerinde AKP’ye açık desteğini dile getirerek, “AK Parti’nin geçen dönem aldığı oyu artırarak tek başına iktidar olmasını diliyoruz” demişti. Sonuçta Salim Uslu, AKP Çorum milletvekilliğine “terfi” etmişti. Elbette bu yöntemde Hak-İş yalnız değildir. Türk-İş de DİSK de parlamentoya giden yolda basamak yapılagelmiştir.

Hak-İş yandaşlığın hakkını sadece seçim dönemlerinde değil, işçi sınıfını etkileyen her kritik evrede vermektedir. Gerek asgari ücrete zam döneminde gerek kıdem tazminatı tartışmalarında sermayenin ve devletin çıkarları onun önceliği durumundadır. Ayrıca “milli ve dini” duyguları sömürerek işçi ve emekçilerin bilincini bulandıran AKP’nin her türden gerici propagandasına Hak-İş, Türk-İş gibi sendika konfederasyonları koro halinde katılıyorlar. İşçilerin gerçek sınıfsal sorunları karşısında elleri bağlı duranlar, sermayenin ve AKP’nin çıkarına olan politikalara ise kulakları sağır edercesine alkış tutuyorlar.

Birlik olalım, kölelik koşullarından kurtulalım!

İvme Mobilya’da 15 Ağustos 2015’te çalışmaya başladım. Çalıştığım her an benim için bir işkenceydi. Beni 3,5 yıl boyunca inşaat işçisi olarak göstermişler. Güya fabrikada işçiyim. Ama beni her türlü işte çalıştırdılar. Sahibi oldukları inşaatların tüm pisliğini bana temizlettiler. Karda kışta beni çalıştırdılar. Köpeklerine bakım işini bile bana yüklediler.

Konuşma engelimi beni aşağılamak için yüzüme vurdular. Yetmedi hakaret ve küfür ettiler. Hastalandım, doktora gittim, orada sigortasız çalıştığımı öğrendim. Ödediğim hastane masrafinin faturasını götürdüm, ödeme yapmadılar. Yetmedi raporlarımı işleme koymadılar. Daha sonra da raporlarımı ortadan kaldırdılar.

Maaşlarım da bankaya yatırılmadı. Bazen maaş vermediler, bazen de elden sadaka verir gibi üç beş kuruş verdiler. Bir de utanmadan şükretmemi istediler. 170’i aradım durumumu anlattım. Hâlâ hiçbir sonuç alamadım.

Bunlar yetmezmiş gibi patron bana yakınlarının evini taşıttı. Eşimin de gelip çalışmasını istedi. Buna rağmen hakkım olanı bana ödemedi. Tüm tatil günlerinde çalıştırdılar beni ve yine hakkım olanı vermediler.

Tam bir köle gibi çalıştırılırken, Kayseri İşçi Birliği ile tanıştım. İlk defa köleliğe karşı baş kaldırdım. Patronların cevabı beni işten çıkarmak oldu. Olsun, insanca olmayan koşullarda çalışıp onurumu kaybetmektense işsiz kalmayı yeğlerim.

Biz işçilerin tek başına kurtulması mümkün değildir. Biz birlik olursak kölelik koşullarında bizleri çalıştıramaz, eziyet edemezler. Bundan sonra her daim kölelik koşullarında çalışmaya karşı mücadele edeceğim. Birlik olalım, kölelik koşullarında çalışmaktan kurtulalım. Kardeşlerim, gelin birlik olalım, Kayseri’de işçilerin birliği için mücadele edelim!

KAYSERİ’DEN BİR MOBİLYA İŞÇİSİ

MİB MYK Şubat 2019 Toplantısı sonuç metni

Örgütlüysek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey!

Krizin derinleştiği, sınıfa yönelik saldırıların yoğunlaştığı, yerel seçimlerin yaklaştığı bir süreçte Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu Şubat 2019 tarihli toplantısını gerçekleştirmiştir. Toplantıda yaptığımız değerlendirmeler ve aldığımız kararlar şöyledir:

KRİZ, GERÇEKLER, SINIFA YÖNELİK SALDIRILAR

Sermayenin yaşadığı kriz derinleşmektedir. Her krizlerinde olduğu gibi fatura biz işçi-emekçilere kesilmektedir. Bu fatura artan fiyatlar, zorlaşan yaşam koşullarımız, işsizlik ve işten çıkarmalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Milyonlarca işçi-emekçi borç batağına sürüklenmektedir.

Gıda fiyatları son bir yılda ortalama iki katına çıkmıştır. Tanzim satış adını verdikleri 2 aylık göz boyamalarla hiçbir sonuç alamayacakları da açıktır. Seçim döneminde oy kaygılarıyla yapılan hamlelerden başka bir şey değildir.

DİSK-AR'ın açıklamasına göre gerçek işsiz sayısı son bir yılda 501 bin kişi artarak 6 milyon 351 bine ulaşmıştır. Sermayenin arabaluculuk yasasının, hükümetin güvencesi ile keyfi işten çıkarmaların önünü açtığını söylemeden geçmeyelim. Bunu biz değil, sermaye ve hükümet sözcüleri arabaluculuk yasası ile patronların yüzünün güldüğünü ifade etmektedir.

Erdoğan başkanlığında kurulan hükümet ise sermayenin krizi aşabilmesi için bütün kaynakları seferber etmiş durumdadır. Kısa çalışma ödeneği, vergi afları, teşvikler, ÖTV-KDV indirimleri ile sermayenin bütün ihtiyaçları karşılanmakta, işçi maaşları ödenmekte, ellerindeki stoklar eritilmektedir. Bütün bunlar ya İşsizlik Fonu'ndan ya da işçi-emekçilerin sırtındaki vergi yükü artırılarak karşılanmaktadır.

YEP adını verdikleri ekonomi politikaları, teşvik paketleri ile sermayenin önünü açacaklarını açıktan ifade etmektedirler. İşsizlik Fonu'na sermayenin katkısını düşürürlerken, asgari ücrete destek adı altında patronların yükü azaltılmaktadır.

BES uygulamasına tekrardan herkesi dahil etmeye başlamalarından, seçim sonrası kıdem tazminatı fonu için adımlar atacıklarını ifade etmelerine kadar bütünlüklü bir saldırı süreci işletilmek-

tedir. Mezarda emeklilik yasaları ile gelinen yerde EYT adı ile toplumda karşılık bulan Emeklilikte Yaşa Takılanlar azımsanmayacak sayıda işçiyi kapsamaktadır. Sermaye devleti emeklileri bir yük olarak görmektedir. Ve sırtından atmanın hesaplarını yapmaktadır. Zorunlu BES ile sigorta sistemini özelleştirmenin ilk adımlarını atarken, emeklilik yaşını arttırarak, emekli maaşlarını düşürerek işçi sınıfına tam kölelik koşullarını dayatmaktadır.

Krizin etkilerini birçok metal fabrikasında da açıktan görmekteyiz. TOFAŞ'ta kapasitenin düştüğü, satışların azaldığı, 2 vardiyaya düşülerek birçok işçiye kapının gösterileceği herkesçe bilinmektedir. SumiRico Hose'da (eski adı DYTECH) kısa çalışma ödeneği ile sermaye devleti her türlü desteği sunmasına rağmen yaşanan işten çıkarmalar keyfiyeti ortaya koymaktadır. Honda'nın fabrikasını kapatıyor olması ise krizin derinliğini göstermektedir.

Bütün bu veriler krizin etkisini göstermekle beraber metal işçilerinin örgütlülüğünü, suskunluğunu da gözler önüne sermektedir. Yer yer öncü ve mevzi çıkışlar yaşansa da, toplamdaki zaafiyet acilen aşılmalıdır. Sendikacı olsun veya olmasın, TİS görüşmeleri yapılsın veya yapılsın bütün fabrikalarda ortak talepler etrafında kenetlenmek, bunları elde edebilmek için örgütlülüğümüzü güçlendirmeliyiz.

Krizin faturasını ödemek istemiyorsak, kölelik koşullarını dağıtmak istiyor-

sak örgütlenmekten, fabrika fabrika bir araya gelmekten başka çaremiz yoktur. Taleplerimiz açık ve net olabilir. Ancak bunları hayata geçirecek gücü, örgütlülüğü yaratmadan bir anlam ifade etmeyecektir. Metal İşçileri Birliği olarak bütün metal işçilerini birliklerini oluşturmaya, örgütlenmeye, gücünün farkına varmaya çağırıyoruz.

KURTULUŞUMUZ SANDIKLARDA DEĞİL, MÜCADELEDE!

İşçi-emekçilere hiçbir söz hakkının tanınmadığı, sendikacı örgütlülüklerin engellendiği, sendikacı olmanın işten atılma nedeni sayıldığı, grevlerin, işçi eylemlerinin yasaklandığı bir tabloda seçim sandıkları kurulacaktır. Bu sandıklar ile önümüze sundukları seçeneklerden birini seçmemiz ve susmamız beklenmektedir. Bu tam bir riyakarlık, ikiyüzlülüktür.

İşçi-emekçilere söz hakkı, kurulan seçim sandıklarıyla verilmez. İşçi sınıfı grevlerle, üretimden gelen gücü ile, örgütlülüğü ile sözünü söyler. Ancak sermaye devleti bunların hepsine engeller çıkarmaktadır. Çünkü işçi sınıfının kendisinden bağımsız hareket etmesini, sermaye iktidarı dışında bir alternatif oluşturmamasını istememektedir.

Hatta Erdoğan başkanlığındaki AKP, seçim sonuçlarını garanti altına almak için her türlü baskıya, tehdide, hileye başvurmaktadır. Uygun görmedikleri adayları daha seçilmeden tutuklatmak-

ta, bir kısmını ise kayımla tehdit etmektedir. Yerel seçimlere, "beka" sorunu olarak yaklaşmaları bile belediyeler üzerinden elde edilecek rantın kendileri için nasıl bir "beka" sorunu olduğunu göstermektedir.

Seçim sandıkları işçi sınıfına boş hayaller, karşılıksız vaatlerden başka bir şey vermemektedir. İşçi sınıfı sözünü sandıklarda değil, sokakta, üretimden gelen gücünü kullanarak söylemelidir. Kurtuluşumuz sandıklarda değil, mücadelede.

8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

128 kadın dokuma işçisinin fabrikalarında yakılarak katledilmesinin yıl dönümü olan 8 Mart işçi sınıfının mücadele tarihine ait bir gündür. Kadın işçilerin çifte sömürüye, kölelik koşullarına başkaldırısı, insanca yaşam için mücadeleyi yükseltmesidir.

Kadın emekçiler çifte sömürüye maruz kalmaktadır. Fabrikada artı-değer sömürüsüne maruz kalırken, kadın olmasından kaynaklı tacize, baskıya, hakarete de uğramaktadır. Bütün ev işleri, çocuk bakımı kadınların görevi olarak görülürken, kadın emekçiler evde-işte hayatın her alanında baskıya, sömürüye maruz kalmaktadır.

Bugün burjuvazi 8 Martların içini boşaltmaya çalışmakta, Kadınlar Günü söylemi ile kadınlara çiçeklerin, hediyelerin alındığı bir güne çevirmeye kalkmakta-

dırlar. 8 Mart'ın sınıfsal özü bir kenara bırakılıp kadın mücadelesine dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Ancak bizler biliyoruz ki, 8 Mart emeğin sermayeye karşı mücadelesinde kadın işçilerin ön saflarda olmasının, bugün hak olarak bildiklerimizin can bedeli kazanılmasının tarihidir.

Kadın sorunu sınıflı toplumların tarihsel bir ürünüdür. Toplumsal bir sorundur. Bu ne anlama gelmektedir? Mevcut kapitalist üretim ve toplumsal ilişkilerin beslediği, var ettiği bir sorundur. Bu yüzden ki sınıflı toplumların ortadan kalkması ile kadın sorununun çözülmesinin zemini oluşacaktır.

Bu yüzden ki, kadın-erkek işçiler el ele örgütlü mücadele vermeden kadının çifte ezilmişliğinden kurtulması hayal olacaktır. Kadın-erkek işçiler nasıl ki hayatta, mücadelede yan yanaysa 8 Mart günü de alanlara omuz omuza çıkmalıdır.

Türk Metal çetesi göstermelik genel kurullar gerçekleştirmektedir. Sözde demokrasiyi işlettiğini iddia eden çetenin bütün icraatları aksini göstermeye devam etmektedir. Baştan aşağıya atama usulü oluşturulan çeteci yapılanması, keyfi görevden almalar, ayak oyunları, memleketçilik, akraba ilişkileri, tehditler vb. üzerinden işleyen Türk Metal çetesi varlığını sürdürmektedir. Metal işçilerinin bu sahte demokrasi oyunlarına karnı toktur.

Birleşik Metal-İş'in bulunduğu bir dizi fabrikada MİB'e yönelik kara propagandanın tırmandırıldığı, bunun da bizzat temsilciler ve sendika yöneticileri tarafından yapıldığı MİB MYK'nın gündemine de gelmiştir. Bu tutumun kabul edilemez olduğu, MİB'e yönelik düşmanlığın sınıf mücadelesine düşmanlık olduğu herkesçe bilinmelidir.

YAYINLAR

MİB MYK'mız yayınlar gündemini de ele alarak bir dizi karar almıştır. Daha önceki toplantılarımızda olduğu gibi başta bülten ve sosyal medya olmak üzere, metal işçilerinin katkısını alarak, güçlü ve kolektif bir yayın düzeyine gelmemiz için bütün yerellerin ve öncü metal işçilerinin yayınlarına sahip çıkması gerekmektedir. Yayınlarımız bütün metal işçilerinin ortak talepler ve hedefler doğrultusunda hareket etmesini sağlayacak bir düzenliliğe ve güce kavuşturulmalıdır.

Metal İşçileri Birliği olarak bütün metal işçilerini mücadeleye omuz vermeye, birliğimizi güçlendirmeye, özne olmaya çağırıyoruz. Unutmayalım ki; örgütlüsek her şeyiz, örgütsüzsek hiçbir şey!

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
20 Şubat 2019

YEP balonu işsizlikte erken patladı

Damat Albayrak 20 Eylül 2018'de açıkladığı Yeni Ekonomi Planı'nda (YEP) hemen her konuda pembe tablolar çizmişti. Albayrak'ın açıkladığı planda işsizlikle ilgili hayaller de yer almış, işsizliğin 2019'da artacağı, ancak 2020 sonrasında azalış sağlanmaya başlanacağı söylenmişti. Albayrak, 'işsizliğin 2018'de %11,3, 2019'da %12,1, 2020 sonunda %11,9 olmasının beklendiğini' müjdelemişti.

Ne var ki Albayrak'ın 'müjdelediği' işsizlik verileri balonu çok erken patladı. Ekonomik tabloları mümkün olduğunca pembeleştirilen TÜİK Şubat ortalarında Kasım 2018 işsizlik verilerini bir önceki yıla kıyaslayarak açıkladı. TÜİK'in açıkladığı Kasım 2018 işgücü istatistiklerine göre, işsizlik oranı bir önceki yıla kıyasla 2 puanlık artışla yüzde 12,3'e yükseldi, işsiz sayısı 706 bin kişi artışla 3 milyon 981 bine çıktı. Tarım dışı işsizlik oranı da 2,1 puan artarak yüzde 14,3'e çıkarken, genç nüfusta işsizlik oranı 4,3 puan arttı ve yüzde 23,6'ya yükseldi.

Eylül ayında 2018 için yüzde 11,3 diye ifade edilen işsizlik oranı Kasım ayında yüzde 12,3 olarak gerçekleşmiş oldu. Üstelik tabloyu pembeleştirmeye çalışan TÜİK'in dar tanımlı işsizlik verilerine göre...

TÜİK dar tanımlı işsizlik verilerine göre Ocak 2019'da yaklaşık 4 milyon işsiz var derken, DİSK-AR geniş tanımlı işsizlik verilerinde işsiz sayısının yaklaşık 7 milyon olduğunu açıkladı.

KRİZİN İŞÇİLERE FATURA EDİLMESİNİN YOLU: İŞTEN ATMA

Damat Albayrak Yeni Ekonomi Planı'nı açıklarken eski yalanları sıralamıştı. Oysa derinleşen kriz koşullarında işsizliğin azalmayacağını, artacağını biliyordu.

Zira krizi işçi ve emekçilere fatura etmenin başlıca yollarından biridir, işten atma saldırısı. Daralan pazar olgusuyla birlikte fabrikadaki üretim düşme eğiliminde olur. Bu durumda sermaye sınıfı

ilkın fabrikadan işçi çıkararak, işten çıkarılmadığı işçileri yine azami düzeyde, hatta işsizlik sopasıyla daha fazla sömürmeye devam eder. İkincisi ise daralan pazar atölyelerin, hatta küçük fabrikaların kapanmasına, kapanmasa dahi üretimi bir süreliğine de olsa durdurmasına yol açar. Bunun sonucu da işsizliktir.

İşsizlik kapitalizme özgü bir olgudur. Kapitalizmde sermayenin daha çok kâr etmesi için işsizler ordusu sürekli büyür, genişler. Kriz koşullarında işsizler ordusunun büyümesi daha hızlanır. Özcesi damat Albayrak işsizlik azalacak derken yalan söyleyerek balon şişirmiş ve bu balon TÜİK verileriyle bile erkenden patlamıştır.

ÖRGÜTSÜZ İŞÇİLER SİLAHSIZ İŞSİZLER ORDUSUNUN POTANSİYEL ÜYESİDİR

Sermaye partisi olarak AKP sermayenin bekası için çalışır. İşçi ve emekçilere saldırıda diğer düzen partilerinden birkaç adım önde olan AKP, damat Albayrak'ın 2018 Eylül'ünde söylediği 'işsizlik azalacak' türü balonlarla işçi ve emekçilerin gözünü kapamaya çalışmıştır.

İşsizler ordusu büyüyor ama silahsız, yani örgütsüz şekilde. İşçi sınıfı örgütlü olsa, kapitalistler toplu işçi kıyımları bir yana, bir tek işçiyi bile işten çıkaramazlar. Örneğin Greif Direnişi başlamadan kısa bir süre önce Greif'ten bir işçi çıkarılmıştı. Greif işçileri üretimi durdurarak çıkarılan işçiyi işe geri aldirdılar.

İşçi sınıfı örgütlüysen sermayenin balonlarına değil, kendi gücüne inanır ve kazanır. Örgütsüzse yalanlara, balonlara kolayca inanır ve büyüyen işsizler ordusunun çaresiz bir üyesine dönüşür.

DEV TEKSTİL: YFA Momentum'da atılan işçiler geri alınsın!

Ocak zamlarını protesto için iş yavaşlatma eylemi yapan YFA Momentum işçilerinin işten atılması fabrika önünde protesto edildi.

Atılan işçilerin üyesi olduğu DEV TEKSTİL, 20 Şubat'ta Avcılar'daki fabrika önünde yaptığı eylemde, fabrikadaki kölelik koşullarını ve işçilerin haklarına yönelik saldırıları teşhir etti, atılan işçilerin geri alınmasını istedi.

Basın açıklamasını işten atılan bir sendika üyesi okudu. YFA Momentum'da

baskı ve sömürünün ağırlaştığı belirtilen açıklamada şunlar aktarıldı:

"Kârlarını arttırmak için krizi fırsata çeviren YFA Momentum yönetimi, işten atma saldırılarına ve tehditlerine hız vermiş durumda. Baskıyı ve sömürüyü ağırlaştıran fabrika yönetimi, fabrikada kölece çalışma koşullarını hayata geçiriyor. YFA Momentum yönetimi kural dışı çalışma koşullarını işçilere dayatmaktadır. Maaşları geç ödemektedir. Bununla da birlikte YFA Momentum patronu Ocak

zamlarını da yapmamıştır."

İşçilerin bu koşullara karşı iş yavaşlatma eylemi yaptığı belirtilen açıklamada, patronun çalışma koşullarını düzeltmek yerine işten atma saldırısıyla karşılık verdiği ifade edildi. YFA Momentum'un DEV TEKSTİL üyelerine yönelik geçmiş saldırıları da hatırlatıldı. Fabrikadaki işçilere seslenen açıklama insanca çalışma ve yaşam koşulları için birlik ve mücadelenin önemi vurgulanarak DEV TEKSTİL'e üye olma çağrısıyla noktalandı.

Dünün bugünle 'rastlantısı' - I

“Alman ajanı” Lenin

M. İlkan

“Ne garip, olayların kökenini binlerce fersah ötede aramak merakı, sokaklarımızı yıkayan dereyi Nil’in kaynaklarından akıtmak kadar saçma!”

Victor Hugo*

Bugünün dünyasında toplum çok yönlü manipülasyon ve dezenformasyona maruz kalıyor. Medyanın ulaştığı devasa boyutlar ve teknolojinin sunduğu imkanlarla birlikte, toplumu ilgilendiren hemen her konu üzerinden sistematik bir bilinç bulanıklığı yaratılmaya çalışılıyor.

En çok da toplumsal öfke patlamaları bugünkü düzenin sahipleri tarafından çarpıtılmaya çalışılıyor. Kitlelerin talepleri görmezden gelinmeye, taleplerini ifade ettikleri eylem biçimleri de manipülasyonlarla karalanmaya çalışılıyor. Harekete geçen kitleler toplumun genelinden ayırıştırılmaya, yalnızlaştırılmaya ve beraberinde devreye sokulan baskı ve zor mekanizmalarıyla ezilmeye/sindirilmeye çalışılıyor.

Son dönemde Macaristan’da “kölelik yasası” olarak tanımlanan saldırıya karşı örgütlenen kitlesel protestolar Victor Orban hükümeti tarafından “Soros’un oyunu” söylemiyle karalanmak isteniyor örneğin. Keza, kim olduğunu tam olarak bilmeseler bile ‘Soros’ Türkiyeli emekçiler için de çok tanıdık bir isim. Bunun yanında, “dış mihraklar” ve “dış güçlerin oyunu” gibi ifadeler Türkiye gündeminde sıklıkla yer buluyor, emekçilerin gündelik yaşamlarına bile sirayet ediyor. Nihayet Fransız devleti de daha fazla gecikmedi ve son döneme damga vuran Sarı Yelekliler’in eylemlerinin arkasında “dış güçlerin olabileceği” iddialarını gündeme getirdi.

Düzenin sahiplerinin bu bilindik taktiği yeni bir durum değil. Tarihin birçok evresinde benzer örneklerle rastlamak mümkün. Bunlardan en çarpıcı olanlarından biri de kuşkusuz Ekim Devrimi tarihinde bulunuyor. 1917 Şubat’ından Ekim’ine kadar geçen sürede yaşananlar, özellikle de Temmuz gösterileri ve sonrasındaki gelişmeler, bugüne dair anlatıklarımızın dünün tekerrürü olduğunu doğruluyor. İşte bunlardan biri, Lenin’in Alman ajanı olduğu iddiası ve bu eksendeki gelişmeler, okura, geçmişteki kimi olaylarla bugünün dünyasında yaşananlar arasında ne büyük bir benzerlik oldu-

ğunu göstermektedir.

1917 TEMMUZ GÖSTERİLERİ VE KARA PROPAGANDA

3-5 Temmuz gösterilerinin fırtınası içinde, Geçici Hükümet eylemlere ve Bolşeviklere karşı karalama kampanyasına başladı. Temmuz gösterilerinin Alman ajanlarının desteğiyle tertiplendiği yönünde haberler yayılırken, özellikle Lenin suçlama ve karalamaların hedefi haline getirildi. Lenin açıkça “Alman ajanı” olmakla suçlandı.

Oysa Lenin, Temmuz gösterilerinin çok daha öncesinde Alman ajanı olmakla suçlanmıştı. Lenin’in ‘Almanya içinden geçme izni’ almasını fırsat bilen *Malenkaya Gazeta* ve Lenin’in “sarı, adi, kirli bir paçavra” olarak nitelediği *Jivoye Slovo (Yaşayan Söz)* gibi monarşi yanlısı Petrograd gazeteleri, Lenin’i Alman ajanı olmakla suçlamış, Lenin’in savaş karşıtı tutumunu ve Geçici Hükümet’i devirme isteğini suçlamaların kanıtı saymıştı. Ancak kitlelerin Bolşeviklere ve devrimci politikaya duyduğu yakınlık nedeniyle iddialar ciddiye alınmamıştı.

Geçici Hükümet de “Alman ajanı” manipülasyonunu Temmuz günlerinde yeniden gündeme getirerek, gösterilere gölge düşürmeyi ve sallanan iktidarını korumayı amaçlıyordu. Tek nedeni olmakla birlikte, Geçici Hükümet’in Lenin hakkında sözde “ifşa” belgesi sunma-

sının özellikle tarafsız askeri birliklerde Bolşevikler aleyhinde yarattığı etkinin Temmuz gösterilerinin sona ermesinde oynadığı rol de biliniyor.

Bunun yanında, Temmuz gösterilerinin ardından başlayacak karşı-devrimci saldırı furyasında da bu iddia dayanak haline getirilecek, Lenin hedef gösterilecek ve tutuklanması amaçlanacaktı.

DÜZMECE İDDİALAR VE KANITSIZ SORUŞTURMA

16 Mayıs’tan beri Geçici Hükümet’in savaş bakanlığını yapan Devrimci Sosyalist Parti’nin lideri Aleksandr Kerenski, Nisan ayından bu yana elinde tuttuğu sözde çürütülemez bir belgeyi Temmuz gösterilerini fırsat bilerek gündeme getirdi. Bu belge, Almanlara esir düşen ve ‘Almanya’yla ayrı bir barış yapılması lehinde propaganda yapması’ koşuluyla serbest bırakılan 16. Sibiryaya Alayı’ndan Asteğmen Ermolenko adlı provokatörün tanıklığı üzerinden ordunun komuta kademesi tarafından hazırlanan rapordur. Lenin’in Alman Askeri Yüksek Komutanlığı ile gizli bir anlaşma yaptığı öne sürülen raporun tek dayanağı, Ermolenko’nın, “serbest bırakıldığı zaman yanına gelen Alman komuta kademesinden iki subayın Lenin ve bağımsızlık yanlısı bir Ukraynalının daha kendisiyle aynı görevi üstlendiğini söylediği” iddiasıydı.

Bolşeviklere ağır bir darbe vurmak

için itinalı davranan Kerenski, konuyla ilgili gizli bir soruşturma başlattı. Görevlendirilen sorgu yargıcına, provokatörün iddialarını destekleyecek mümkün olduğunca çok kanıt toplaması emri verildi. Büyük bir şevkle çalışmaya koyulan sorgu yargıcının yanında, generaller, yüksek görevli memurlar ve polisler de tüm çabalarına rağmen soruşturmada delil olarak kullanılabilecek en ufak bir kanıt bulamadılar.

Soruşturma için çalışanlardan biri olan Petrograd eski Emniyet Müdürü Globatçev, nafile çabalarına ilişkin olarak, “Emniyet müdürlüğümüzde Lenin’in Rusya’da Almanların yardım parasıyla ülkeye zarar vermek için çalıştığına dair hiçbir kayıt bulunmamaktadır, en azından ben bu görevdeyken hiçbir kanıt yoktu” der.

Petrograd askeri bölgesi karşı casusluk örgütünün şefi Yakubov da “Lenin’in Alman askeri yetkilileriyle gizli bir ilişkisi olduğuna dair hiçbir bilgim olmadığı gibi, Lenin’in hangi kaynaklarla çalıştığına dair de hiçbir şey bilmiyorum” der.

Soruşturma tam bir çıkmaza girmişti. Tam da bu esnada Burstayn adlı polis muhbirinin iddiaları Geçici Hükümet’in imdadına yetişti. Karanlık işler çeviren bu polis muhbiri, Stockholm’de bir Alman casusluk örgütü olduğunu ve Lenin’in İsveç’te yaşayan gizli görevlisi Ganetzki aracılığıyla bu casusluk örgütüyle ilişki kurduğunu ileri sürdü. Öne sürdüğü söz-

de kanıt ise bağlantı görevini yürüttüğünü iddia ettiği Sovyet Yürütme Komitesi üyesi Avukat Koslavski'nin banka hesabına yurt dışından para yatırılıyor olmasıydı. Muhbirin iddiasına göre; Ganetzki ve Koslavski döviz ve eşya kaçakçılığı, yasadışı ipek çorap ithalatı gibi işler yapıyordu. Koslavski'nin hesabına yatırılan para da gerçekte Lenin için gönderiliyordu.

İLK 'ETKİ DENEMESİ' TARAFSIZ BİRLİKLER ÜZERİNDE

Geçici Hükümet'in Adalet Bakanı Pereverzev, Temmuz gösterilerinin etkisini dağıtmak için, Lenin hakkındaki bu düzmece belgeleri kullanmaya karar verdi. Bunu ilk olarak gösterilere katılmayan, fakat Geçici Hükümet'e de destek vermeyen askeri birlikler üzerinde kullandı. 4 Temmuz'da Genelkurmay Başkanlığı'na çağrılan Preobrajenski Alayı temsilcilerine iddialara ilişkin belgeleri gösterdi. İddianın Lenin aleyhinde yarattığı etki görülünce, bu "ifşa" belgesi, benzer düşüncelere sahip diğer alay temsilcilerine de gönderildi.

Pereverzev kısa bir süre sonra savunmasında "Bu bilgiyi ifşa etmenin, tarafsızlıklarını sürdürmelerini imkansız hale getireceğini düşünmüştüm" dedi ve ekledi: "Bu büyük suçun köklerinin tamamı ile ilgili kesin bir açıklama yapmakla belirsiz bir tarih tehdidi ile hükümeti devirme tehlikesi içeren bu isyanın hemen bastırılması arasında bir tercihte bulunmak zorunda kaldım."

Sosyalist Devrimci N. Arski de anılarında, "Bolşevik ayaklanmasının Almanların çıkarına olduğu haberi garnizon içerisinde çabucak yayıldı ve her yerde büyük bir etki yarattı. Önceden tarafsız olduklarını söyleyen alaylar şimdi isyanı bastırmaya ant içiyordu" diyordu.

"İFŞA BELGESİ" BASINDA

Belgenin tarafsız birliklerde yarattığı etkinin görülmesiyle, Petrograd askeri bölgesi komuta kademesi ile Pereverzev'in anlaşmasının ardından, sözde "ifşa" belgesi "ertesi gün yayınlanması ricası"yla gazetelere gönderildi.

Durumdan haberi olan Stalin'in Sovyet Yürütme Komitesi Başkanı Çeidze'ye ulaşmasının ardından, Çeidze gazetelerin yazı işlerine ulaşarak belgenin yayınlanmamasını istedi. Birkaç tereddütlü cevapla birlikte, belgenin yayınlanmayacağı sözü aldı. Fakat eski bir sosyal demokrat ve II. Duma üyesi G. Alksinski ile Narodnaya Volya Partisi'nin eski üyelerinden V. Pankratov, *Jivoye Slovo*'nun 5 Temmuz tarihli sayısında belgeyi yayınladı. Petrograd'da belgeyi yayınlayan tek gazetenin birinci sayfasında, üç sütun üzerinde yayınlanan haberde "Lenin Alman ajanı" ifadesi yer aldı.

İddiaların Preobrajenski Alayı üzerindeki etkisi tipik bir tepki yaratırken, belgelerin *Jivoye Slovo*'da yayınlanmasının ardından, Bolşeviklere karşı nefret genel bir tepki haline geldi. Temmuz gösterilerinin sona ermesinin hemen ardından, 5 Temmuz günü öğle saatlerinde, Petrograd'ın işçi bölgeleri dışındaki bölümlerinin kontrolü Geçici Hükümet'e sadık birlikler tarafından ele geçirildi. Bu birliklerin kontrolü altındaki bölgelerde ise Bolşeviklere karşı düşmanlık birikti. Öyle ki, şehrin bazı bölgeleri Bolşevikler için güvensiz hale geldi.

Bu karşı-devrimci saldırıya Menşevikler de çanak tutuyordu. Menşevik lider Dan, Araştırma Komisyonu'na verdiği ifadeye gösterilere gölge düşürecek söylemler kullanarak, "Alman Genelkurmayı'na bağlı ajanların, 3-5 Temmuz hareketleri tipindeki bütün hareketlere fiilen iştirak ettiklerine tamamen inanmakla beraber, hiçbir Bolşeviğin ve hele Bolşevik Partisi'nin bütünüyle Alman casusu olduğu konusunda bir suçlamada bulunamam" dedi.

Prens Lvov'un istifasının ardından 8 Temmuz'da Geçici Hükümet'in başkanlığına seçilen Devrimci Sosyalist Parti'nin lideri Aleksandr Kerenski de açıkça eylemleri ve Bolşevikleri hedef gösterdi. Aynı gün "Petrograd'daki karışıklıkların, Alman hükümet ajanlarının yardımı ile örgütlendiğine dair çok inandırıcı kanıtlar var" diyen Kerenski, "Kardeşlerinin kaniyle ve ülkelerine karşı ağır suç işlemekle kendilerini lekeleyen kimseler ile bunlara öncülük edenler tutuklanmaktadır" ifadeleriyle karşı-devrimci saldırıların artacağını ilan ediyordu.

* **Victor Hugo, 'Bir İdam Mahkumunun Son Günü'** adlı kitabının ilk baskısını (1829) kendi adını açıklamadan yayınlamış, böylece "ölüm cezasının kaldırılması" konusunu topluma tartıştırmak istemişti. Kitap çıktığında birkaç kişi yazarın düşüncesinin tartışmaya değer olduğunu söylüyordu; fakat bulunduğu kesimin bir kısmı kitabın "bir İngiliz kitabı olduğunu" öne sürüyor, bir kısmı da "Bu bir Amerikan kitabıdır" diyordu. Hugo bu duruma tepkisini, kitabın ikinci basımı (1832) için kaleme aldığı önsözde "Ne garip olayların kökenini binlerce fersah ötede aramak merakı, sokaklarımızı yıkayan dereyi Nil'in kaynaklarından akıtmak kadar saçma!" ifadeleriyle dile getirdi.

Kaynaklar

- 1) **Devrim Doğru (Petrograd Bolşevikleri ve 1917 Temmuz Ayaklanması)**, Alexander Rabinowitch, Yordam Kitap
- 2) **1917 Sovyet Devrimi-I**, Evrensel Basım Yayın
- 3) **Lenin**, Gerard Walter, Nisan Yayıncılık

Krupskaya'yı ölümünün 80. yılında saygıyla anıyoruz...

26 Şubat 1869 Petersburg doğumlu olan N. K. Krupskaya, genç yaşlarından itibaren politik mücadele içerisinde yer aldı. Bolşevik bir devrimci kadın olan Krupskaya genç yaşlarında Marx'ı okuyarak Marksizm ile tanıştı. Marksist işçi eğitimleri veren okullarda öğretmenlik yaptı, o süre içerisinde Lenin ile tanıştı. 1895'te "İşçilerin Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği"nin kurulmasında yer aldı, 1896 yılında "yasadışı ajitasyon"dan tutuklandı. Partinin çeşitli yayın organlarında yazı yazmanın dışında dağıtılması ve denetlenmesinde önemli görevlerde bulundu.

Bolşevik Parti'nin yayın organı *Iskra*'da sekreter olarak çalıştı, illegal mücadelede görünmeyen mürekkeple şifreli mektuplar yazmak konusunda uzmanlaştı. Kod çözme işi gerektiren ve şifreli olan birçok mektubun çözümlenmesini ve derlemesini yaparak, Lenin'e zamanında ulaştırılmasını sağladı.

Ekim Devrimi'nin ardından eğitim meselesine tekrardan yoğunlaşan Krupskaya, Halk Eğitim Komiserliği'ne atandı. 1921'den sonra ise Politik Eği-

tim Enstitüsü'nde dersler vermeye başladı. Yeni eğitim sistemiyle ilgili çalışmalar yaptı ve bu süre içerisinde *Yeni Bir Hayata Doğru* dergisini çıkarttı. Krupskaya tarafından geliştirilen ve 1919 yılında uygulamaya konan çalışma kısaca şu şekildedir; Birleşik Üretim Okulu'nda 7-12, 12-17 yaş aralıkları iki aşamalı eğitim grubuna ayrılır. İlk aşamada kolektif yaşamın tanıtılması ve öğretilmesi gerçekleştirilir, ikinci aşamada ise üretim içerisinde bir geliştirici olan politenik eğitim süreci işlenir.

Yaşamı boyunca 40'a yakın kitap yazan Krupskaya'nın 3000'e yakın tüm eserleri 11 ciltlik bir çalışmada toplandı. Krupskaya, Emeğin Kızıl Bayrağı Nişanı (1929) ve Lenin Nişanı (1933) ile ödüllendirildi. 1931'de SSCB Bilimler Akademisi'nin onur üyesi oldu ve 1936'da ise kendisine pedagoji bilimleri doktorası verildi.

N. K. Krupskaya 27 Şubat 1939'da vefat etti. Külleri Moskova'daki Kızıl Meydan'da, Lenin mozolesinin yanındaki Kremlin duvarının içine konuldu.

"Yeni Ekimler için ileri!"

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesinde buzu kırıp yolu açan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 101., yeni Ekimlerin öncü müfrezesinin 20. yılında bir kez daha 'gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan' bir dünya için zaferi kazanma iradesiyle emperyalist kapitalizmin insanlığı sürüklediği barbarlığa son vermek için proletarya enternasyonalizminin kızıl bayrağını kapitalizmin burçlarında dalgalandıracağımızın sözünü veriyoruz.

Sınıfın öncü müfrezesinin 20. yılında ölümsüzlüğe uğurladığımız yarım

asırlık devrimci Sinan yoldaşın sözlüyle 'Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi burjuva düzeni koşullarında muzaffer bir devrime yürüebilmenin biricik olanaklı yoludur.'

Habip, Ümit, Hatice, Alaattin ve Sinan yoldaşların bugüne taşıdığı davayı geleceğe ulaştırma kararlılığı ile bu ideali gerçek kılacak, yeni Ekimlerle geleceği kazanacağız.

Yaşasın proletarya devrimi!
Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKİP DAVA TUTSAKLARI

TKİP VI. Kongresi toplandı!..

Her devrimci tarafından incelenmesi gereken önemli bir belge olarak gördüğümüz **TKİP VI. Kongresi Bildirgesi**'ni hacminden dolayı ancak iki bölüm halinde sunabileceğiz. Bölümler kendi içinde bir bütünlüğe sahip olduğu için, bunun esaslı bir sorun oluşturmayacağına inanıyoruz. Okurlarımız metnin bütününe tkip.org sitesinden ulaşabilirler. - **Kızıl Bayrak**

Teslim Demir (Sinan) yoldaşın anısına...

2018 yılı sonunda toplanan TKİP VI. Kongresi çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır. Temel parti örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği TKİP VI. Kongresi, ön hazırlık sürecinde partiye gerekçeli olarak sunulmuş bir gündemle çalıştı. Yaklaşık dört hafta süren çalışmaları boyunca gündemini oluşturan tüm sorunları ayrıntılı ve verimli tartışmalar içinde bir sonuca bağladı. Partinin yeni Merkez Komitesi'ni seçerek çalışmalarını başarıyla noktaladı.

Yaklaşık bir yıl önce (Kasım 2017) toplanan **TKİP 30. Yıl Konferansı**, yeni parti kongresine hazırlığın bir parçası ve bir ilk önemli adımıydı. Bu aynı zamanda yeni parti kongresine hazırlık sürecinin de fiilen başlatılmasıydı. Nitekim Konferans Bildirgesi bunu bitiş sözlerinde açıkça ilan ediyordu: *"Kendisinden bekleneni asgari bir başarıyla karşıladığına inandığımız konferansımız, çalışmasıyla **TKİP VI. Kongresi** hazırlık sürecini de fiilen başlatmış bulunmaktadır..."*

TKİP VI. Kongresi 30. Yıl Konferansı ile başlatılan bu hazırlık sürecinin birikimi üzerinde yükseldi. Bu özel ön hazırlık bir yandan yeni parti kongresinin başarısını güvencelerken, öte yandan parti için çok önemli bir yeni deneyim oldu.

Türkiye'nin siyasal yaşamında halen sınıfsal ilişki ve gerçekler geri plana düşmüş, yaşam tarzı ve değerler sistemi eksenli bir dikey bölünme önplana çıkmıştır. Uzun yıllardır topluma egemen bu tablo, hâlâ da aşılamayan rejim krizinin dolaysız bir sonucudur. Farklı fraksiyonlarıyla burjuva gericiliğinin kendi içinde yaşadığı bölünme ve çatışmayı toplumun tümüne yayma, toplumsal-siyasal güçleri bu çatışma içinde taraflaştırma ve kutuplaştırma başarısının bir ürünüdür.

Oysa TKİP 30. Yıl Konferansı'nın da önemle vurguladığı gibi, "işçi sınıfı ve emekçilere sermayenin sınıfsal saldırısı ile toplumsal muhalefete devletin siyasal saldırısı", bu aynı dönem Türkiye'sinin yaratılan toz dumanla karartılan asıl gerçekleridir. Tayin edici önemdeki bu sınıfsal-siyasal gerçeklerin rejim krizinin ve onun bir yansıması olarak ortaya çıkan laiklik, cumhuriyet değerleri, yaşam tarzı türünden ikincil önemde sorun ve söylemlerin gölgesinde kalması, devrimci siyasal mücadelenin halihazırdaki en önemli handikabıdır. Bu çerçevede devrimci siyasal çizgi ve tutum, her şeyden önce bu çarpıklığı hedef almak, mücadelenin gerçek sınıfsal-siyasal eksenini ön plana çıkarmakla yükümlüdür. Bu, dinci faşist iktidara karşı mücadeleyi sağlam ve gerçekten devrimci sınıfsal bir temelle oturtabilmenin zorunlu bir koşuludur aynı zamanda.

Bu temel önemde hususu göz önünde bulunduran ve yanı sıra günümüzün ağır ekonomik kriz koşullarında sınıf eksenli çalışma ve mücadelenin öneminden hareket eden TKİP VI. Kongresi, **"Sınıfa Karşı Sınıf!"** vurgusunu kongre çalışmasının ana şiarı olarak benimsemiştir.

Eylül ayı sonunda kaybettiğimiz **Teslim Demir (Sinan)** yoldaş, TKİP VI. Kongresi'nin seçilmiş delegesiydi. Beklenmedik biçimde açığa çıkan ölümcül hastalığına rağmen kongre hazırlık sürecine aktif olarak katıldı. Yeni parti kongresine sunulmak üzere kendi çalışma alanının iki kongre arası dönem raporunu organı adına kaleme aldı. Fakat yazık ki TKİP VI. Kongresi'ne katılamadı.

TKİP VI. Kongresi olarak ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyor ve çalışmamızı Türkiye devrimci hareketinin yetiştirdiği bu çok değerli yoldaşımıza adıyoruz.

DÜNYADA DURUM

TKİP VI. Kongresi, uluslararası durum üzerine gündemine, üç yıl önce (Aralık 2015) toplanan TKİP V. Kongresi'nin aynı konudaki değerlendirmelerini ele alarak başladı. Söz konusu değerlendirmeler başlıca unsurlar halinde şöyle özetlenebilir:

- Kapitalist-emperyalist dünya düzeni halen bütünsel bir kriz içindedir. Kriz çok boyutludur; toplumsal yaşamın ve uluslararası ilişkilerin tüm alanlarını kapsamaktadır. Kriz koşullarının da özel etkisiyle, sisteme karakterini veren başlıca gelişmeler günden güne keskinleşmektedir.

- Kapitalist dünya sisteminin halihazırdaki en büyük başarısı, yarattığı tüm sorunlara rağmen krizi yönetebilmesidir. Bunu temelde işçi sınıfını denetim altında tutabilmesine borçludur. Bu sayede, en gelişmiş emperyalist ülkeler de dahil, krizin faturası sistemli biçimde emekçilere ödetilmektedir.

- Ekonomik kriz ve bunun körüklediği kıyasıya rekabetin yanı sıra, dünya ölçüsünde kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma, sonu gelmeyen emperyalist müdahale ve savaşların yarattığı ağır faturalar, emperyalist burjuvaziyi bu tutumu süreklileştirmeye yöneltmektedir. Yeni tarihi dönemin katıllıkla dayattığı bu tutum, kaçınılmaz biçimde emek-sermaye çelişmesini keskinleştirmekte, işçi sınıfı ve emekçilerin hoşnutsuzluğunu günden güne büyütmektedir. Sınıf ve kitle hareketlerindeki yaygınlaşma ve süreklilik bunun göstergesidir.

- Dünya olaylarının genel seyri, devrimci kriz dönemlerinin kaçınılmaz olarak geleceğine ilişkin olarak her geçen gün daha fazla veri sunmaktadır. Bu durumda tayin edici ihtiyaç, kendi hazırlığını pratik planda işçi sınıfını örgütleme ve devrimcileştirme çabası içinde anlamlandırarak devrimci sınıf partilerinin varlığıdır. Halen en temel sorun ve dolayısıyla geleceğin büyük çatışmalarına devrimci hazırlık açısından en büyük zaafiyet, günümüz dünyasında bu türden partilerin yokluğu, olduğu kadarıyla da çok belirgin zayıflığıdır.

- Kapitalist dünyada, özellikle de Avrupa'da kendini gösteren iki önemli siyasal gelişme, kapitalist dünyanın içinde debelenmekte olduğu kriz kadar, devrimci öznel etkene ilişkin bu zayıflığın da bir yansımasıdır. Bunlardan ilki faşist akımların birçok ülkede belirgin bir biçimde güç kazanması, ötekisi bazı ülkelerde sol adına orta sınıf eksenli ve parlamenter yönelimli burjuva reformist akımların öne çıkmasıdır.

- Özellikle emperyalist metropollerde faşist akımların güç kazanması, sistemin çok yönlü krizinin en dolaysız göstergelerinden biridir. Kapitalist krizin yıkıcı etkileri altında hoşnutsuzluğu artan ve gelecek güvensizliği büyüyen kitleler, devrimci bir çıkış alternatifinin geliştirilemediği koşullarda umutsuzluğa kapılmakta, böylece kolayca faşist akımların tuzağına düşebilmektedirler.

- Sistemin yönetenleri, tüm ikiyüzlü söylemlerine rağmen, zeminini bizzat düzledikleri bu gelişmeye gerçekte çok yönlü bir imkan olarak bakmakta, nitekim daha bugünden ondan gereğince yararlanmaktadırlar. Bir yandan bu alandan gelen güncel basıncı baskıcı politika ve önlemlerini uygulamaya geçirmenin bir bahanesi olarak kullanmakta, öte yandan bu faşist akımları ağır kriz dönemleri için bir alternatif olarak yedekte tutmaktadırlar.

- Yunanistan'da Syriza, İspanya'da Podemos türünden partiler şahsında kendini gösteren öteki siyasal gelişme, orta sınıf eksenli reformist akımların emekçilerin sola açık kesimleri içinde güç kazanması, parlamentarist hayalleri körüklemesi, böylece devrimci alternatifini geri plana itmesidir. Kapitalist ekonomik krizin işçi sınıfından öteye toplumun heterojen ara katmanlarında yarattığı yıkım gerçekte yeni değildir. Yeni olan, dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin hareketlenmesi, bu hareketlenmenin yıkıma uğrayan ara katmanları da kapsıyor olmasıdır.

- Orta sınıf ufkuna dayalı bu akımların emperyalist sistem ve kurulu kapitalist düzenle esasa ilişkin bir sorunu yoktur. Kurulu düzenin temellerini benimsemekte, fakat bugünkü biçiminin reformdan geçirilmesi gerektiğini savunmaktadırlar. Sosyo-ekonomik planda '70'li yılların sosyal kazanımlarına dönüş ile siyasal planda güçlendirilmiş burjuva demokrasisi (kendi ifadeleriyle "radikal demokrasi"), bu türden akımların programatik ufkunu oluşturmaktadır. Bu konularıyla onlar gerçekte, çoktan iflas etmiş durumdaki geleneksel sosyal demokrasiden boşalan yeri doldurmak gayreti içindedirler. Yunanistan'da Syriza örneği bunu tartışmasız biçimde göstermiştir.

- Devrimci partilerin bu türden refor-

ARŞI SINIF!

mist akımlarla araya açık ve kesin sınırlar çizmesi, onların kitlelerde yarattığı aldatıcı hayallerle sistemli biçimde mücadele etmesi özel bir önem taşımaktadır. Bu, devrimci süreci başarıyla ilerletmenin olduğu kadar, bu akımların kitlelerde kaçınılmaz olarak yaratacakları hayal kırıklığını göğüsleyebilmenin de zorunlu koşuludur.

- Kapitalist dünya ekonomisindeki yapısal krizin ve buna bağlı olarak emek-sermaye ilişkilerinde artan gerilimlerin temel önemde bir başka önemli siyasal sonucu, mevcut siyasal sistemin gözden düşmesi ve polis devletine sistemli geçiştir. Kendi işçi sınıfına ve emekçilerine onları yatıştırabilecek yeterli tavizler vermek olanağını yitiren burjuvazi, bu gerçeğin zorunlu tamamlayıcısı olarak polis devletine geçişi, güncel ihtiyaçların yanı sıra geleceğin devrimci kriz dönemlerine bir hazırlık olarak da ele almaktadır.

- Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümünü oluş-

turmaktadır.

- Sistemin yapısal krizinin temel unsurlarından biri olan hegemonya bunalımı yeni gelişmelerle gitgide ağırlaşmaktadır. Sistemdeki hegemonya bunalımının en özgün yanı, ABD emperyalizminin hegemon konumunu artık eskisi gibi sürdüremez duruma düşmesi, fakat emperyalist dünyada hegemonyayı ondan koparıp almaya talip bir emperyalist gücün ise halen olmamasıdır. Bu özgün tarihi durumun ikili sonuçlarından ilki, her şeye rağmen en güçlü emperyalist devlet olan ABD emperyalizminin belirgin üstünlüklerine dayanarak ve hegemonyasını restore etmek üzere saldırgan bir politika izlemesidir. Öteki sonuç, buna direnen ve büyüyen güçlerine bağlı olarak kendilerine alan açılmasını isteyen emperyalist devletlerin bunu çok kutuplu dünya istemi olarak somutlamaları, buna uygun yeni ilişkiler ve ittifaklar geliştirmeleridir.

Uluslararası durum ve gelişmeler konusunda üç yıl öncesine ait tüm bu tespitler halen yalnızca geçerliliklerini değil, güncel önemlerini de korumaktadırlar. Tümünü bir arada, günümüz dünyasındaki olayların kavranmasında temel önemde hareket noktalarıdır.

TKİP VI. Kongresi yeni gelişmeler ışığında bunlara aşağıdaki hususları ekle-

mektedir:

- Hegemonik konumu geriye dönülmez biçimde sarsılmış bulunan ABD emperyalizmi, buna rağmen halen de sahip olduğu çok yönlü üstünlükleri kullanarak uluslararası ilişkileri sürekli biçimde germektedir. Silahlanma yarışını kışkırtmakta, çeşitli ülkelere ambargolar uygulamakta ve bunu tüm dünyaya dayatmakta, imzaladığı uluslararası antlaşmaları tek taraflı olarak iptal etmekte, yeni saldırılara ve işgallere girişmekte, askeri darbe de dahil çeşitli yöntemlere başvurarak iktidarlar değiştirmeye ve böylece ilgili ülkelere fiilen el koymaya yönelmektedir.

- Bu saldırganlığın da bir sonucu olarak emperyalist dünyadaki politik ve askeri gerilimler giderek sertleşmektedir. Silahlanma yarışı, saldırganlık, bölgesel müdahaleler ve savaşlar, bunun yıllardır süregelen göstergeleriydi. Küresel ekonomik krizin de ağır etkisi altında, bu çatışma iktisadi, mali ve ticari alanlarda da kızışmaktadır. Ambargo uygulamalarıyla da birleşen ve kapsamı genişleyen ticaret savaşları bunun güncel örneğidir.

- 1990'lı yılların başında emperyalist küreselleşme söylemi ve küresel bir emperyalist imparatorluk kurmak hesapları içinde, sermaye ve meta akışı önündeki her türden engelin kaldırılması gerektiğinin şampiyonluğunu yapan ABD em-

peryalizmi, şimdi bizzat kendisi ulusal gümrük duvarlarını gitgide yükselterek, dünya ölçüsünde sert bir ticaret savaşı başlatmış bulunmaktadır. 2008'deki ABD merkezli küresel ekonomik-mali kriz, batan banka ve şirketlerin zararlarının kamulaştırılması yoluyla, "özelleştirme" ideolojisine ağır bir darbe olmuştu. Günümüzün yine ABD merkezli sert ticaret savaşları ise "serbest ticaret" efsanesine aynı darbeyi indirmektedir. Tüm bunlar sürmekte olan küresel ekonomik krizin, bunun gitgide ağırlaştığı emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların dışa vurumudur. Ve bu gelişmeler, küresel ekonomik krize karşı ortaklaştırılmış küresel politikalar izlemek olanağını ortadan kaldırarak, böylece onu daha da ağırlaştıracak bir zemin oluşturmaktadır.

- Sistemin çok yönlü krizi emperyalist kurumlara da yansımaktadır. Bir zamanların pembe hayali AB halen bir bunalım içindedir. Alman emperyalizminin belirgin hegemonyası, birlik bünyesinde önemli hoşnutsuzlukları ve merkezkaç eğilimleri beslemektedir. İngiltere örneğinde olduğu gibi çözülme eğilimleri güç kazanmaktadır. Bu arada İtalya, Avusturya, Macaristan ve Polonya örneklerinde görülen faşizan hükümetler gerçeği, AB'nin sözde demokratik değerleri üzerine efsaneyi de yıkmaktadır. Söz konusu olanın emperyalist tekellerin yağmacı ve baskıcı Avrupası olduğu gerçeği giderek daha açık hale gelmektedir. NATO bünyesindeki sorunlar Trump yönetimiyle birlikte daha da ağırlaşmakta, buna Avrupa Ordusu üzerine yeni tartışmalar ve pratik yönelimler eşlik etmektedir. Emperyalist dünyadaki iç çatışma ve gruplaşmalar BM'ye yansımakta, bunun yarattığı kilitlenmeler onu giderek işlevsizleştirmektedir. BM'nin hemen neredeyse devre dışı bırakıldığı Suriye krizi bunun güncel örneğidir. Ve nihayet ticaret savaşları, kapitalist dünya ekonomisinin en temel kurumlarından olan Dünya Ticaret Örgütü'nde de kriz anlamına gelmektedir.

- Aynı gelişmelerin öte yüzünde, emperyalist sistem bünyesinde yeni gruplaşma ve kurumlaşma eğilimlerinin güç kazanması var. Trump yönetiminin izlediği politika bir yandan Çin-Rusya ilişkilerini pekiştirirken, öte yandan AB'nin hâkim çevrelerinde ABD ile ilişkilerde mesafeli

yaklaşımlara yol açmaktadır. Ticaret savaşları, İran Ambargosu vb. konulardaki tutum ve politikalar, Avrupa Ordusu'na yönelik yeni arayışlar, AB bağlamında bunun örnekleridir. Tüm bunlar bir arada silahlanma yarışını ve militarizmi iyiden iyiyeye azdırmaktadır. Hemen tüm başa giren ülkelerin savaş bütçelerinde göze batan artışlar yaşanmaktadır. ABD ile Rusya arasındaki nükleer antlaşmasının sona erdirilmesi, genel olarak silahlanmaya ve özel olarak nükleer silahlanma yarışına yeni bir hız kazandıracaktır.

- Dünyada faşizan ya da dosdoğru faşist hükümetler ve özellikle gelişmiş Batı ülkelerinde ırkçılık ve yabancı düşmanlığı eksenli faşist akımlar, yeni bir olgu değildir. Fakat ilki yaygınlaşmakta ve ikincisi günden güne güç kazanmaktadır. Bu olgular bir yandan sistemin ağır yapısal krizinin, öte yandan bizzat bu krizin hoşnutsuzluğa ve arayışa ittiği kitlelerin devrimci bir alternatifle buluşmamasının ürünüdür. Dünya ölçüsünde faşist liderleri ve hükümetleri kendisi de aynı mayadan olan Trump yönetimi bizzat teşvik etmekte, güç ve cesaret vermekte, doğrudan ya da dolaylı müdahalelerle önlerini açmaktadır. Brezilya'da parlamento darbesi ile sergilenen, Venezuela'da daha kaba ve arsız biçimlerle şu sıra denenmekte olan girişimler bunun örnekleridir.

- Öte yandan sürmekte olan krizin kendisi, bunun emekçiler payına sonu gelmeyen ağır faturası, faşizan hükümetler ile emekçi kitleleri kaçınılmaz bir biçimde karşı karşıya getirmektedir. Macaristan ve Sırbistan'dan iki yüz milyon işçinin genel greve gidebildiği Hindistan'a, birçok ülkede halen görmekte olduğumuz budur. İtalya ve Polonya'dan Türkiye ve Brezilya'ya çok geçmeden göreceğimiz de bu olacaktır. Avrupa'nın hemen tüm ülkelerindeki ırkçılık ve yabancı düşmanlığı eksenli faşist akımların gelişimi ise, bu ülkelerdeki sosyal mücadelenin seyrine ve sol akımların bunda oynayabileceği role sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

- Latin Amerika'da 2000'lerin ilk on yılında bir dizi ülkede burjuva sol hükümetlerin peş peşe kurulmasıyla sonuçlanan ve bu arada solda büyük kafa karışıklıklarına neden olan "sol dalga", gelinen yerde geride kalmış durumdadır. Dalgayı başlatan ve belli bakımlardan ötekilerden farklı bir deneyim örneği sunmak iddiasında olan Venezuela ise halen ağır bir toplumsal kriz içindedir. İç komplolar ve emperyalist dış müdahale tehditleriyle yüz yüzedir.

- Latin Amerika'da burjuva sol eğilimli hükümetler serisi, kendilerini önceleyen ve Latin Amerika halklarına çok büyük acılara mal olan birkaç on yıllık birikimin ürünü olmuşlardı. Dalgayı yaratan ve

parlamentar başarılarla ulaştıran, kitlelerin tabandan gelen, zaman zaman isyanlara varan mücadeleleri idi. Fakat bu birikim burjuva sol akımların denetimini aşamadı. Böylece kurulu düzenin parlamentar kanalları içinde zaman içinde tüketilip felce uğratıldı. Latin Amerika tarihinin son on beş yılına damgasını vuran bu deneyim, geride kitleler payına büyük hayal kırıklığı ve moral çöküntüden öte bir şey bırakmadı. Tüm modern tarihin tanıklık ettiği parlamentarizmin kör çıkmazları, böylece bu kez de Latin Amerika halklarının umutları üzerinden sınanmış oldu. Bu halklar şimdi yeniden acımasız iktisadi ve sosyal yıkımlar, bunun uygulayıcısı gerici-faşist iktidarlara karşı karşıyadırlar.

- 2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi, belli bakımlardan farklı bir örnek oluşturan Venezuela deneyiminin anlamı, sınırları ve akıbeti konusunda şu değerlendirmeyi yapmıştır:

"Olayların zorlaması Hugo Chavez'i zaman zaman ileriye itse de, onun halihazırda ne sınıflar ve mülkiyet düzenine, ne de burjuva devlet aygıtına dokunması söz konusudur. Bugünkü konumuyla o, kitlelerin yaşam koşullarını bir parça olsun iyileştirmeyi kuralızsız emperyalist egemenlik ve yağmayı sınırlandırmakla birleştiren bir ilerici burjuva akımın temsilcidir. Dayandığı hareketin homojen olmadığı, düzen güçleriyle düzen karşıtlarını birarada içerdiği ve belli bir başarıyla izlediği esnek politikayla bu heterojen güçleri halen dengelediği de bilinmektedir.

"Fakat bu kararsız konum ve denge uzun dönemli olarak böyle sürmesi mümkün değildir. Venezuela'da temel çatışma er geç gündeme gelecektir. Sonuçta ya emekçi kitle hareketinin kaban dalgası bugünkü çizgiyi aşarak mülkiyet ve sınıflar düzenini hedef alacak, devlet aygıtını parçalamaya yönelecek ve olaylar gerçek bir toplumsal devrime evrilecektir; ya da Amerikan emperyalizminin ve kıta gericiğinin çok yönlü desteğine sahip burjuva karşı-devrimi aralıksız bir biçimde kovaladığı başarıyı sonunda nihayet elde edecek, böylece Chavez'in sınırlı reformlarını silip süpürecek. Bugünkü ara ve iğreti konumda uzun dönemli olarak durulamayacağını önemle gözönünde bulundurmak, Venezuela'da olup bitenleri anlamaya ve anlamlandırmaya çalışan her gerçek devrimci kişi, ör-

güt ve partinin görevi olmalıdır." (TKİP II. Kongresi Bildirgesi, Kasım 2007)

- On bir yıl öncesine ait bu değerlendirme, bugünkü gelişmeler ışığında her zamankinden daha anlamlı, önemli ve uyarıcıdır. Venezuela deneyimi bir çıkmaza saplanmıştır ve ülke halen ağır bir toplumsal bunalımın pençesindedir. ABD önderliğindeki emperyalist akbalar kampı ile onun hizmetindeki kıta gericiği Bolivarcı iktidarı yıkmak için nihayet genel bir saldırıya giriştiler. ABD emperyalizmi Venezuela'nın muazzam petrol yataklarına ve öteki zenginliklerine yeniden el koymak için sabırsızlanmaktadır. Daha dün komşu Brezilya'da parlamento darbesi ile yapılanlar, şimdi Venezuela'da boğucu bir ambargo eşliğinde, askeri

darbe kışkırtıcılığı ve bu sonuç vermezse eğer, doğrudan askeri müdahale yoluyla yapılmak istenmektedir. Emperyalizmin bu haydutça saldırısının karşısında durmak, halen dünyanın tüm ilerici ve devrimci güçlerinin güncel görevlerinden biridir. Öte yandan bu güncel görev, düzenin temellerine yönelmeyen aldattıcı sol siyasal akımların,

onların temsil ettiği sözde çözüm projelerinin sınırlarını ve kaçınılmaz akıbetlerini açıklıkla ortaya koymak çabası da eşlik etmelidir.

- Dolaysız olarak kapitalizmin ürünü olan ve gelinen yerde gezegenimizi tehdit eder boyutlara ulaşan ekolojik kriz, sistemin küresel krizinin bir başka temel alanıdır. Kapitalizm insan soyu ile birlikte tüm canlı yaşamı, gezegenimizin tüm ekolojik dengesini tehdit etmektedir. Bu yıkıcı tehdit günden güne büyümektedir. Buna ilişkin veriler bizzat burjuva dünyanın kendi içinden döne döne büyüyen kaygılar eşliğinde dile getirilmektedir. Fakat bunun emperyalist karar mercileri üzerinde göz boyama amaçlı göstermelik girişimlerin ötesinde herhangi bir etkisi olmamaktadır. Zira kapitalist sistemin mantığı ve işleyişi, doğa ve insan soyu için bu büyük tehlikeyi bizzat üretmekle kalmamakta, büyüyen tüm belirtilere rağmen onu görmezlikten gelmeyi de gerektirmektedir.

- Aşırı kâr hırsı, piyasa anarşisi ve bunlara eşlik eden kıran kırana rekabet koşullarında, büyük kapitalist şirketlerin "ekolojik denge" yakınmalarına dönüp bakma "lüks"ü yoktur. Tüm tarihi boyunca kapitalizmin mantığı "benden sonra tufan!" olmuştur. Halen de öyledir. Nasıl

ki insani, sosyal ve kültürel yıkım kapitalizmin umurunda değilse, çevresel yıkım da umurunda değildir, olmayacaktır. O sınırsız kâr hırsına ve dizginsiz bir kör piyasaya dayalı olarak işlemektedir. Bu işleyiş onun neden olduğu her türden yıkıcılığın temeli, temel mekanizmasıdır. Bu temel ortadan kaldırılmadan, bu mekanizma parçalanmadan, özel mülkiyete, kapitalist kâra ve kör piyasa anarşisine dayalı toplumsal düzen tasfiye edilmeden bu sorunlar çözülemez. Emekçilerden de öteye bütün bir insanlık ve gezegenimiz için ürkütücü boyutlarda yıkıcı sonuçlar üreten bu gidişatın önüne geçilemez.

- Kapitalizmin kendi öz doğasının ürünü ekolojik kriz karşısında özellikle de eğitilmiş orta sınıflarda gitgide büyüyen bir duyarlılık göze çarpmaktadır. Bu tepki kendi sınırları içinde olumludur. İnsanlığın ve gezegenimizin geleceğine ilişkin ilerici bir duyarlılığın göstergesidir. Bu çerçevede toplumsal muhalefetin bir unsuru, sisteme karşı mücadelenin güçlendirici bir olanağı olarak görülmelidir. Fakat öte yandan, sınıfsal konumun getirdiği kaçınılmaz sınırlamalar nedeniyle, sorunun temellerine inme yeteneğinden yoksunluğuna, dolayısıyla çevre sorununu genel toplumsal sorundan koparma tutumuna karşı da mücadele edilmelidir. Bu mücadele orta sınıf eksenli reformist-parlamentarist akımlara karşı mücadelenin bir parçası, daha özel bir alanıdır.

- Bütünsel bir kriz içindeki küresel kapitalist sistemin dolaysız mağdurlarından biri de dünya ölçüsünde kadınlardır. Kriz kadın sorunu ile kapitalist düzen arasındaki dolaysız bağı açığa çıkarmakta, daha görünür hale getirmektedir. Bizzat resmi kurumların sağladığı veriler, iktisadi ve kültürel gelişmişlik düzeyi ve burjuva demokrasisi bakımından en ileri sayılan kapitalist ülkelerde bile kadın sorununun çok yönlü olarak ağırlaştığını ortaya koymaktadır. Bunun bir yanında sömürü koşullarının ağırlaşmasının kadınlar için iktisadi ve sosyal sonuçları, öte yanında burjuva gericiğinin şiddetlenmesinin politik ve kültürel sonuçları var.

- Dikkate değer olgu kadınların buna karşı belirgin bir direniş gösteriyor olmalarıdır. Dünya ölçüsünde kadın hareketi cinsel ezilmeyle birlikte giderek sosyal ezilmeyle de hedef alarak yayılıyor. ABD'den Brezilya'ya, Türkiye'den Polonya'ya, gerici ve faşist hükümetlerin dizginlemekte zorlandıkları önemli mücadele dinamiklerinden biri olarak ortaya çıkıyor. Doğası gereği bu hareket sınıfsal açıdan heterojen bir niteliğe sahiptir. Fakat bütününde derin bir demokratik öz taşımakta, birçok yerde ve durumda cinsel ezilmeyle karşıtlik sosyal ezilmeyle karşıtlik ile iç içe geçmekte, böylece

tepkinin sisteme yönelen devrimci bir sınıfsal içerik kazanması kolaylaşmaktadır.

- Emekçilerin artan katılımı kadın eylemlerinde anti-kapitalist söylemleri çoğaltsa da hareket halen büyük ölçüde orta sınıf damgası taşımaktadır. Bu gerçeğin bilincinde olmak, bunun harekete getirdiği sınırlılıkları görmek, fakat bundan hareketle hiçbir biçimde küresel çaptaki kadın hareketi dinamiğini küçümseme hatasına düşmemek gerekir. Emekçi kadın katılımının artmasıyla birlikte, kadın hareketinin toplumsal mücadeleler içinde tuttuğu yer daha da önem kazanacaktır. Hareketin sağlıklı iç ayrışmaların ardından devrimci bir rotaya oturması, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır.

YA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ YA DA SOSYALİZM!

Kapitalist-emperyalist barbarlığın hükümranlığı altında büyük sorunlar, emekçi kitleler ve mazlum halklar için çok yönlü acılar ve yıkımlar, günümüz dünyasının giderek ağırlaşan gerçekleridir. Dizginsiz sömürü ve sosyal yıkım, büyüyen işsizlik ve artan yoksulluk, militarizm ve saldırganlık, emperyalist savaşlar ve işgaller, yaygınlaşan polis devleti uygulamaları, hemen her ülkede dozu artan baskı ve terör, ırkçılık ve şovenizm vb.- tüm bunlar günümüz kapitalizminin dünya ölçüsünde değişmez görünümüdür.

Öte yandan işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların mücadeleleri yayılarak sürmektedir. Sorun bu mücadelelerin devrimci bir kanala akabilmesi, devrimci bir programa ve önderliğe kavuşabilmesidir. Zayıflık halen bu alandadır. Emekçilerin ve halkların gelişen mücadelesinin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorun, hareketin geleceği bakımından aşılması hayati önemde olan temel zaafiyet noktası budur.

100. yılını kutlamakta olduğumuz Alman Devrimi'nin temel zaafı da buydu. Kurulu düzene karşı ayaklanmış, silahlanmış, işçi ve asker konseyleri biçiminde kendi özyönetim organlarını kurmuş işçilerin ve emperyalist kırım savaşı vesilesiyle asker üniforması giymiş emekçilerin en temel ihtiyacı, devrimci bir önderlikti. Oysa Alman proletaryası zaman içinde yeterli hazırlığa ve güce ulaşmış devrimci bir önderlikten yoksundu. Daha da kötüsü, işçi sınıfının sol partisi olmak tarihsel iddiası taşıyan, oysa devrimi boğmak için burjuva karşı devrimi ile el ele vermiş bulunan reformist partinin ihanetiyle yüz yüzeydi. Bu koşullarda yenilgi kaçınılmazdı, öyle de olmuştu.

20. yüzyıla damgasını vurmuş tüm devrimlerle birlikte Alman Devrimi'nin dersleri de bu açıdan paha biçilmez önemdedir. En büyük ders, devrim döne-

İŞÇİ SINIFININ, EMEKÇİLERİN VE EZİLEN HALKLARIN MÜCADELELERİ YAYILARAK SÜRMEKTEDİR. SORUN BU MÜCADELELERİN DEVRİMCI BİR KANALA AKABİLMESİ, DEVRİMCI BİR PROGRAMA VE ÖNDERLİĞE KAVUŞABİLMESİDİR. ZAYIFLIK HALEN BU ALANDADIR. EMEKÇİLERİN VE HALKLARIN GELİŞEN MÜCADELESİNİN KARŞI KARŞIYA BULUNDUĞU EN ÖNEMLİ SORUN, HAREKETİN GELECEĞİ BAKIMINDAN AŞILMASI HAYATI ÖNEMLİ OLAN TEMEL ZAAFİYET NOKTASI BUDUR.

mi gelip çatmadan önce devrimin önderliğini zorlu ön mücadeleler içinde ve işçi sınıfı eksensiz olarak sabırla ve inatla inşa etmektir. Bugün dünyanın tüm gerçek işçi sınıfı devrimcilerini bekleyen temel önemde görev budur.

Milyonlarca insanın ölümü ve Avrupa'nın baştan başa yıkımıyla sonuçlanan birinci emperyalist savaş sonrasında ve Alman Devrimi'nin ateşi içinde Rosa Luxemburg, kapitalist sistemin insanlık için oluşturduğu tehdidi şu sözlerle tarihe kazıdı: "Ya barbarlık içinde çöküş ya da sosyalizm!" Bu şiarın derin tarihsel anlamı, bizzat Alman Devrimi'nin ezilmesi sürecinde dolaysız olarak önü açılan Alman faşizminin barbarlığı ve on milyonlarca insanın yaşamına mal olan ikinci emperyalist dünya savaşıyla kanıtlandı. Aynı şiar, kapitalist barbarlığın insanlık için yüz yıl öncesiyle kıyaslanamaz ölçüde yıkıcı bir tehdite dönüştüğü bugün, her zamankinden daha derin bir anlama sahiptir.

Küresel çaptaki ekonomik krizlerin emperyalist dünyadaki hegemonya krizi ile birleştiği durumlara kapitalizmin tarihinde iki önemli ve kapsamlı örnek var. Bunlardan ilki, militarizmin tırmanması, birinci dünya savaşına ve Ekim Devrimi ile başlayan fırtınalı sürece, ikincisi sert sınıf mücadelelerine, faşizme, ikinci bir dünya savaşına ve yeni bir devrimler dalgasına yol açtı.

Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihi dönemin açıklıkla kanıtlandığı katı gerçek budur. Şimdi yine günden güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz. Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva ge-

riciliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini boşa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların, gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarını ne ölçüde değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

II

ORTADOĞU: KRİZ COĞRAFYASI

- Ortadoğu emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinin, saldırganlık ve savaşların ana sahnesi olmayı sürdürüyor. Suriye, Irak, Libya, Yemen ve Filistin halkları yıllardır savaşın yıkım ve acılarını yaşıyorlar. Emperyalist ve gerici çıkarılara dayalı bu savaş ve çatışmalarda ulusal, dinsel, kültürel farklılıklar en ölçüsüz bir biçimde kullanıldığı için, halklar arası ilişkiler de büyük tahribatlara uğramış durumda.

- Ortadoğu'da halkların yaşamını altüst eden, milyonlarca insanın ölümüne mal olan savaşın baş sorumluları, ABD önderliğindeki batılı emperyalistler ile onların bölgedeki gerici işbirlikçileridir. Bu çok yönlü müdahale ve savaşların temel amacı, emperyalizmin bölgedeki egemenliğini ve siyonist İsrail'in konumunu güçlendirip pekiştirmektir.

- ABD emperyalizmi Ortadoğu'da çıkarlarına uygun bir yeni düzen kurma girişimine 2003 yılındaki Irak işgaliyle başlamıştı. Daha ilk birkaç yılın ardından bu düzeni kurmak gücünden yoksun olduğu ortaya çıktı. Yine de öteki batılı emperyalistlerden de güç ve destek alarak Ortadoğu'yu bir ölüm ve yıkım sahasına dönüştürmeyi başardı. En farklı türden bahaneleri kullanarak bu yıkıcı emperyalist icraatını halen de hummalı biçimde sürdürmektedir.

- Siyonist İsrail, Filistin halkına çekti-

diği acıların ötesinde, tüm bölge halkları için bir tehdit ve saldırganlık kaynağıdır. Suriye'nin ve Irak'ın etnik ve mezhepsel temelde parçalara bölünmesi kırk yıllık siyonist planlardı. Nihayet başarıldığının sanıldığı bir dönemin ardından bugün bu planların önemli ölçüde boşa çıkmış olması, siyonistleri gitgide yoğunlaşan saldırı ve provokasyonlara yöneltmekte, bu ise bölgesel düzeyde bir savaş tehdidini gündemde tutmaktadır.

- Dünya ölçüsünde emperyalistler arası çatışmanın giderek şiddetlenmesi, saldırganlık ve savaşların artması beklenen bir gelişme olduğuna göre, bunun ana sahnelerinden biri yine Ortadoğu olacaktır. Bu da bölge halklarını yeni acıların ve yıkımların beklediği anlamına gelmektedir. Siyonist rejimin de özel çabalarıyla ABD emperyalizminin hedefinde şimdilerde yine İran var. Buna ilişkin saldırganlığın varabileceği boyutlar bölge halklarının direnci kadar, emperyalist dünyadaki iç dengeler ile bölgedeki işbirlikçilerin tutumuna bağlı olacaktır.

- Bölge halkları emperyalizmin saldırılarına geçmişte ve bugün olduğu gibi gelecekte de direneceklerdir. Bugüne kadar ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin planlarını hayata geçirmelerini zora sokan, halkların büyük bedellere mal olan direnişi olmuştur. Fakat bu direniş halen kalıcı sonuçlar yaratacak devrimci bir program, strateji ve önderlikten yoksundur.

- Ortadoğu'da farklı dinlerden ve mezheplerden halkları birleştirebilmek için devrimci-demokratik ve laik bir program olmazsa olmaz koşuldur. Farklı milliyetlerden halkları birleştirebilmek ise ancak onların temel ulusal demokratik haklarının tanınması ile olanaklıdır. Dinci akımlar ilkinden, burjuva milliyetçi akımlar ise ikincisinden, kategorik olarak

yoksundurlar. Bugünkü durum üzerinden bakıldığında, genellikle her iki akım her ikisinden de yoksundur.

- Dinci-gerici akımlar, direnişin temsilcisi ve taşıyıcısı olmak bir yana, emperyalizmin bölgeye müdahalesinin önce dayanakları, ardından bahaneleri oldular. Ortadoğu'ya özgü burjuva milliyetçi akımlar ise benzer olumsuz sınımadan dinci akımlardan da önce geçmişlerdi. İktidar oldukları ülkelerde yozlaşmış burjuva diktatörlüklere dönüştüler. Emekçileri sistemli biçimde ezdiler, temel hak ve özgürlükleri tanımadılar, öteki hakları ve kültürleri yok saydılar, toplumsal yaşamı her bakımdan çürüttüler. Sonuçta emperyalizmin bölgeye müdahalesinin farklı türden bahaneleri haline geldiler.

- Ortadoğu'da bir dönem Baas türü burjuva milliyetçi akımların tuttuğu yeri şimdilerde İran eksenli ve daha çok Şii kimlikli akımlar doldurmaktadır. Kendisini "direniş eksenli" olarak da tanımlayan bu akımlar, halen bölge halklarının emperyalizme ve siyonizme karşı gösterdiği direncin bir yönünü temsil etmektedirler. Bölge düzeyinde devrimci alternatifin belirgin zayıflığı koşullarında, bölge çözümünün bir kesimi de bu "eksen"e sempatiyle yaklaşabilmektedir.

- Kendi içinde de farklı konum ve çıkarların temsilcisi olan bu heterojen güçler topluluğunun emperyalist planlara ve siyonist İsrail'e karşı gösterdikleri direncin bugünkü koşullarda belli bir anlamı kuşkusuz vardır. Nitekim bölgenin devrimci partileri taktik politikalarında bu olguyu gözetmektedirler. Kaldı ki emperyalizmin ve bölge gericiliğinin müdahaleleri karşısında şu veya bu ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel ya da kültürel topluluğun, mülk sahibi sınıflar önderliğinde olsa bile, kendini savunma ve direnme hakkı meşrudur.

- Fakat bu tutum söz konusu akımların gerçek sınıf konumları, dolayısıyla gösterdikleri direncin anlamı ve sınırları konusunda herhangi bir hayale yol açmamalıdır. Çıplak bir gericici burjuva diktatörlük olan ve bölgesel düzeyde

kendi hesapları bulunan İran bir yana. "Eksen" in hemen tüm bileşenleri de sınıfsal açıdan burjuva-feodal ve ideolojik açıdan mezhepsel kimlikle sınırlanmış düzen içi akımlardır. Bu konum ve kimlikleriyle, halkların devrimci birliğini sağlamak olanak ve yeteneğinden yapısal olarak yoksundurlar.

- TKİP VI. Kongresi, partimizin konuya ilişkin tüm değerlendirmelerinde yeri geldikçe vurgulanan şu temel düşüncenin altını yeniden çizmektedir:

Ortadoğu, hemen tüm ülkeleriyle, bir farklı halklar, kültürler, dinler ve mezhepler mozaığıdır. Bu toplumsal-kültürel olgu, milliyetçi, dinci ya da mezhepçi akımların kategorik olarak bölge halklarının ortak çıkarları için olumlu bir alternatif olamayacağını gösterir.

Farklı köken ve kültürlerden halkları emperyalizme ve yerel egemen sınıflara karşı ortak çıkarlar ekseninde birleştirebilmek için, anti-emperyalist, devrimci-demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, zorunlu asgari koşuldur. Bölge halklarının, özellikle de halen gericici iç boğazlaşmalarla kan kaybeden ülkelerin en büyük talihsizliği, böyle bir programa sağlam ve istikrarlı bir temel oluşturacak modern sınıfsal yapıdan yoksun olmalarıdır. Bu nesnel olgu devrim mücadelesinin ihtiyaçlarına bölgesel düzeyde bakmayı özellikle gerektirmekte, bölgede modern sınıf ilişkileri bakımından nispeten daha ileri, dolayısıyla daha gelişkin bir işçi sınıfına sahip ülkelerin (özellikle Türkiye, Mısır ve İran) devrimcilerine çok daha özel bir sorumluluk yüklemektedir.

- Siyasal-kültürel acıların yanı sıra sosyal sefaletin de halkları kasıp kavurduğu Ortadoğu'da, özgürlük, bağımsızlık ve sosyal kurtuluş, ancak devrimci bir mücadele, sosyalizmi hedefleyen devrimci programlar temelinde ve akımlar önderliğinde olanaklıdır. Ortadoğu halklarının bölgesel düzeyde büyük bir uluslar ailesi olarak gelecekteki büyük devrimci birliği ve kaynaşması ancak bu takdirde sağlanabilir. Dolayısıyla bölgenin bütününde devrimci akımların yeniden önplana

çıkması, emperyalizme etkili ve sonuç alıcı darbeler vurulabilmenin yanı sıra, mücadeleyi devrimci toplumsal hedeflere bağlayabilmenin ve dünya devrimci süreciyle başarıyla bütünleştirebilmenin de zorunlu koşuludur.

III ORTADOĞU, TÜRKİYE VE KÜRT SORUNU

- Suriye'den Libya'ya Ortadoğu'da akan kanın, yaşanan yıkımın ve çekilen acıların dolaysız sorumlularından biri de Türk sermaye devletidir. Türkiye'nin dinci-faşist iktidarı Ortadoğu halklarına karşı suç işlemeyi halen de sürdürmektedir. Bunu hem emperyalizm ve siyonizm ile açık-gizli suç ortaklığı yoluyla, hem de kendi gericici-yayılmacı hesapları uğruna yapmaktadır. İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere Türkiye toprakları saldırı ve savaş üssü olarak emperyalizmin ve dolayısıyla siyonizmin hizmetindedir. Türk sermaye devletinin kendisi ise halen Suriye'de ve Irak'ta işgalci güç konumundadır. Ayrıca Suriye iç savaşından arta kalan ve Türkiye sınırlarına süpürülen her türden dinci-cihatçı örgütün de açıktan koruyucusudur.

- Türk burjuvazisi ve devletin emperyalizmin hizmetinde bölge halklarına karşı işlediği tüm bu suçların karşısına dikilmek, bölge halklarıyla tam bir dayanışma içinde olmak, bölgenin tüm ilerici-devrimci güçleriyle yakın ilişkiler kurmak ve enternasyonal dayanışma içinde hareket etmek, geçmişte olduğu gibi bugün de temel önemde bir devrimci görevdir.

- Türk sermaye devletinin Ortadoğu halklarına karşı izlediği suç çizgisinin son birkaç yıldır özellikle yoğunlaştığı hedef, mazlum Kürt halkının kazanımlarıdır. Öylesine ki, emperyalizmin ve siyonizmin taşeronu olarak gündeme getirilen ve Suriye'yi yıkıma uğratan politika iflas ettiğinden beri, Ortadoğu'ya ilişkin Türk dış politikasının ekseninde artık esas olarak Kürt sorunu, Kürtlerin bölgesel düzeyde-

ki kazanımlarının bloke edilmesi, olanaklıysa tasfiyesi vardır. ABD ve Rusya'yı bir arada idare etmeye, Ortadoğu'da karşı karşıya duran bu iki büyük emperyalist güç arasındaki çekişmenin yarattığı manevra olanaklarından yararlanmaya dayalı politikanın ekseninde de bu aynı hedef ve hesap vardır. Fakat bu politika, son birkaç yılın gelişmelerinin de açıkça gösterdiği gibi, komşu ülkelerin belirli bölgelerini işgal etmek ve olanaklıysa elde tutmak biçimindeki sinsi hedef ve hesapların bahanesi olarak da kullanılmaktadır. Dinci cihatçı çetelere kol kanat germek aynı zamanda bu hesabın bir parçasıdır.

- Geçen yıl toplanan TKİP 30. Yıl Konferansı, Türkiye'nin Ortadoğu politikası ve gelinen yerde bu politikada Kürt sorununun tuttuğu çok özel yer ile Suriye ve Irak Kürt hareketlerinin izledikleri politikaları ve bu politikaların gelip saplandığı çıkmazları ele almış, durum ve gelişmelere ilişkin partimizin tutumunu açıklıkla ortaya koymuştu. Son bir yılın gelişmeleri, ABD emperyalizmiyle girmiş buldukları ilişkilerin Suriye Kürtleri için ne büyük tehlikeler barındırdığını özellikle açıklığa kavuşturmuştu.

- TKİP VI. Kongresi, TKİP 30. Yıl Konferansı'nın konuya ilişkin tüm bu değerlendirmelerini onaylamakta ve özellikle iki hususun altını yeniden çizmektedir. Partimiz, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini, Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik kazanımları savunmaya devam edecektir. Bunları gasp etmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm gericici girişimlere karşı Kürt halkının yanında yer alacaktır. Öte yandan Kürt partilerinin emperyalizmden ve siyonizmden medet uman, böylece mazlum bir ulusun haklı ve meşru davasını lekeleyen, bu arada bölge halklarının çıkarlarını hiçe sayan politikalarını aynı açıklıkla mahkum etmektedir. Partimiz, emperyalist güçlerin yakın tarihteki sayısız ihanetine rağmen inanılmaz bir dar görüşlülükle sürdürülen bu politikanın bölge halklarının ve yanı sıra bizzat Kürt halkının kendisi için barındırdığı felaketsel sonuçlara her vesileyle dikkat çekecektir.

- Partimizin yıllar önceki uyarısı son bir yılın gelişmeleriyle daha bir anlam ve önem kazanmıştır: Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği içinde hareket ettiği ölçüde sürecin toplamından kalıcı kazanımlarla çıkacaktır. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekecektir. (TKİP IV. Kongresi, Ekim 2012)

(Devam edecek)

Venezuela, Latin Amerika ve hegemonya mücadelesi

ABD tarafından “zorba üçlü” olarak tanımlanan Venezuela, Küba ve Nikaragua, ABD emperyalizminin tehdit ve saldırılarının hedefi durumunda. ABD bu ülkeler şahsında Latin Amerika’yı yeniden “arka bahçesi” yapma peşinde koşuyor. ABD Başkanı Obama, “ABD güvenliğine olağanüstü tehdit” oluşturduğu gerekçesiyle Venezuela’ya yaptırımlar uygulamıştı. Trump yönetimi bunları daha da derinleştirdi. Nikaragua da bu süreçte yaptırımın hedefi. Küba ise yarım asırdan fazladır yaptırımlarla nefessiz bırakılmaya çalışılıyor.

ABD ve Trump yönetimi Venezuela’ya yönelik ekonomik yaptırımlarla yetinmiyor, türlü kirlî yöntemler ve darbe girişimlerinin yanı sıra askeri müdahale planları yapıyor. Maduro’nun 10 Ocak 2019’da ikinci kez göreve başlaması, ABD ve müttefiklerinin uzun süredir devam eden baskı, şantaj, yaptırım ve tehditlerine yeni bir ivme kazandırdı.

ABD ve AB’nin yanı sıra bölgedeki uşak rejimler, Ulusal Meclis’i Venezuela’nın tek meşru kurumu olarak tanıyacaklarını açıklayıp ABD piyonuna desteklerini sunarlarken, bir dizi ülkenin yanı sıra Rusya ve Çin Venezuela’nın yanında yer aldı.

Dolayısıyla, Venezuela krizi hegemonya krizinin de bir parçasıdır. Gerisinde, ABD emperyalizminin stratejik kaynakların kontrolünü ele geçirme, hegemonya mücadelesinde gerçek ve potansiyel rakipleri karşısında üstünlük sağlama çabası vardır.

HEGEMONYA MÜCADELESİ KIZIYOR

Bugünün dünyasındaki temel sorunlardan biri emperyalist dünyadaki güç ilişkileri, ABD hegemonyasının çözülüş süreci içinde olmasıdır. ABD, rakipsiz konumunu pekiştirmeyi hedefleyen bir yönelime girse de umduğu başarıyı elde edememiştir. Zira, dünya hegemonyasını kendisinde devralacak güçte olmasalar da, karşısında yükselen küresel güç odaklarını bulmuştur.

Bu olgu dünyadaki istikrarsızlığı büyütmemekte, hegemonya krizini sertleştirmektedir. Dünyanın bugünkü tablosuna bakıldığında, nüfuz mücadeleleri, militarizm, saldırganlık ve savaş eğilimi giderek güç kazanmakta, bölgesel ve yerel savaşlar artmaktadır. Bugün emperyalist

nüfuz mücadelelerinin, bölgesel müdahale ve savaşların esas alanı Ortadoğu olsa da, dünyanın hemen tüm bölgeleri emperyalist hegemonya mücadelesinin, savaş, çatışma ve krizlerin sahnesi durumundadır.

Bugün, Asya Pasifik’ten Ortadoğu’ya, Latin Amerika’dan Orta Asya’ya, Doğu Avrupa’dan Afrika’ya dünyanın dört bir tarafında krizler, çatışmalar ya da savaşlar yaşanmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem içine düştüğü çok yönlü krizi bir kez daha savaşlarla aşmayı hedeflemektedir.

Avrasya cephesinin iki temel küresel gücü olan Rusya ve Çin, ABD ve Batı emperyalizminin karşısına hegemonik bir güç olarak çıkma çabası içindedirler. Asya-Pasifik de hegemonya mücadelesinin sürdüğü bir alandır. Bu bölgede de nüfuz mücadeleleri tırmanmakta, kavganın sıcak bir çatışmaya dönüşme tehlikesi büyümektedir.

VENEZUELA’DA PAYLAŞIM KAVGASI

Emperyalist hegemonya mücadelesinin kendisini sıcak bir biçimde gösterdiği bölgelerden bir diğeri Latin Amerika’dır. ABD’nin “arka bahçe” olarak gördüğü Latin Amerika’daki çatışma ve krizler dünyanın dört bir tarafından yürütülen hegemonya savaşlarının bir parçasıdır. Bu kıtayı yeniden sömürgeleştirmek için harekete geçen ABD emperyalizmi, kıtanın büyük petrol ülkesi olan Venezuela’nın üzerine çullanmak için çırpınmaktadır.

Venezuela 300 milyar varilden fazla

rezerviyile dünyanın en büyük petrol kaynaklarından birine sahip. Venezuela petrolünün yarısından fazlasını ABD satın alıyor. Yanı sıra Çin ve Rusya’ya da petrol ihraç ediliyor.

Dünyanın en büyük ham petrol ithalatçısı olduğu söylenen Çin için Venezuela önemli bir “ortak” görünüyor. Çin’in 2005-2019 yılları arasında Venezuela’ya 70 milyar dolar borç verdiği, vadesi gelmiş olanları ise ertelediği ya da hibe ettiği ileri sürülüyor. Çin “Bir Kuşak Bir Yol” projesini destekliyor. Venezuela’da altyapı, tarım ve petrol ithalatında teknoloji transferi gibi bir dizi projede özel bir rol oynuyor. Yanı sıra Latin Amerika ülkelerinin altyapı ve kalkınma yatırımları için 7 trilyon dolar harcanacağı tahmin ediliyor. Bu büyüklükte bir yatırım gücüne Çin’in sahip olduğu ileri sürülüyor. Dolayısıyla Çin sadece Venezuela’da değil, tüm Latin Amerika’daki projelere talip ve finansmanı Çin’e ait.

Bugün Çin ve Latin Amerika’nın bazı ülkeleri enerji, altyapı tesislerinin inşası, tarım, sanayi üretimi ve teknolojik yenilik alanlarında işbirliği yapıyor. Çin ile Latin Amerika arasındaki ticaretin son on beş yılda yaklaşık yüzde iki bin arttığı iddia ediliyor. Çin, gelecek on yılda Latin Amerika ülkelerine 250 milyar dolar hacminde yatırım hedefliyor. 2025 yılında bu rakamın 500 milyar dolara ulaşacağı ileri sürülüyor.

ABD emperyalizmi bu gelişmeleri Çin’den gelen bir tehdit olarak görmektedir. Trump’ın Çin’le yürüttüğü ticaret

savaşında bu gelişmeler de rol oynamaktadır.

ABD, Rusya ile Venezuela arasındaki ilişkileri de bölgedeki egemenliği açısından tehdit olarak görüyor. Rusya Venezuela’da deniz ve hava üssü kurmak istiyor. Öte yandan Venezuela’ya teknoloji transferi yapmayı, petrol çıkartmayı ve Venezuela petrolünün yönetiminde söz sahibi olmayı planlıyor.

Rusya ve Çin’in bölgeyle gelişen ekonomik ilişkileri, burada tek hegemonik güç olmak isteyen ABD’nin nüfuzuna darbe anlamına geliyor. ABD bu iki küresel gücü kendi egemenliği önünde engel kabul etmekte, onların bölgedeki etkisini kırmayı hedeflemektedir.

ABD’nin tüm çırpınılarına rağmen Çin’in yükselişini sürdürdüğü ve uzak olmayan bir gelecekte birçok alanda ABD’yi aşacağı iddia ediliyor. Rusya da birçok bölgedeki etkili çıkışlarıyla küresel bir güç olarak yükseldiğini kanıtlamış durumda. Öte yandan ABD sultasından kurtulmak isteyen AB emperyalistleri de bağımsız bir odak olma arayışı içindedir. Tüm bu gelişmeler, hegemonyası çözülen ABD’yi daha saldırgan ve savaşçı bir çizgi izlemeye zorluyor. ABD yaşadığı gerilemeyi savaş aygıtının gücüyle dengelemeye çalışıyor.

ABD, AB, Rusya ve Çin gibi büyük küresel güçler arasında kızışan ve geleceği belirsiz olan hegemonya mücadelesi giderek sertleşmektedir. Bu da yeni bir dünya savaşı tehlikesinin büyümesi demektir.

Münih Güvenlik Konferansı: Çatışmalar ve zoraki birliktelikler

D. Meriç

Münih Güvenlik Konferansı 15-17 Şubat tarihleri arasında 55. kez Almanya'nın Bayern eyaletinde gerçekleştirildi. Konferansa emperyalist güçler arasındaki zoraki birliktelikler ve çatışmalar damgasını vurdu.

Münih Güvenlik Konferansı'ndan iki gün önce, ABD ve Polonya'nın çağrıcısı olduğu, "Ortadoğu'da barışın ve güvenliğin geleceği" başlıklı bir zirve de Varşova'da gerçekleştirildi. Zirveye İsrail'in yanı sıra Ortadoğu'daki Amerikancı gerici Arap devletlerinin birçoğu katıldı. İran'ın hedef tahtasına yerleştirildiği bu zirvede, ABD'nin İran'a yönelik ambargosunun bazı batılı dostlar eliyle işlevsiz hale getirilmeye çalışıldığı yönlü açıklamalar yapıldı. Bunun bir bedeli olacağı tehditkâr bir dille ifade edildi.

ABD başkan yardımcısı Mike Pence tarafından yapılan bu açıklamayla hedeflenen, "eski Avrupa" olarak adlandırılan İngiltere, Almanya ve Fransa gibi ülkeleri hizaya sokmak. ABD emperyalizmi Avrupa'da yeni stratejik müttefikler yaratmaya çalışıyor. Bu amaçla "yeni Avrupa" diye adlandırdığı doğu Avrupa'da Polonya ve Macaristan gibi gerici faşist iktidarlarla daha da yakınlaşıyor. Bu ülkeleri kendi eksenine çekerek, Avrupa Birliği içerisinde kutuplaşma yaratmayı hedefliyor. ABD temsilcilerinin Varşova'daki zirveden verdiği bu mesajlar, Münih Güvenlik Konferansı'nda daha da derinleşen çatışmanın ilk sarsıntıları.

Münih Konferansı, başbakanlar, bakanlar, istihbarat elemanları, silah tükelleri ve sermaye çevrelerinden oluşan 600'den fazla kişinin katılımıyla gerçekleşti. Başta ABD olmak üzere NATO üyesi ülkelerin temsilcileri Rusya ve Çin'e karşı saldırgan tutumlarını her vesileyle sergilediler.

Dünya çapında silahlanmaya harcanan bütçenin üçte ikisini harcayan bu ülkeler, utanmazca her türlü yalana başvurarak, kendi barbarlıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Dünyanın her tarafını kan gölüne çevirenler, Rusya ve Çin'i dünya güvenliğini tehdit eden en büyük düşmanlar ilan etmek için yarışıyorlar. Aynı zamanda kendi aralarında çıkar çatışmalarına dayalı bir rekabet içerisindedir. ABD ile Avrupalı devletler arası yaşanan gerginlikler, bunun konferansta değişik biçimlerde dışa vurması, emperyalistler

arası ilişkilerin geldiği boyutu ortaya koyuyor.

Konferansın açılışını yapan Alman savunma bakanı Ursula von der Leyen, başta Almanya olmak üzere Avrupa Birliği'nin bu gelişmeler karşısındaki tutumunu şu sözlerle ortaya koydu: "Günümüzde güvenlik sorunu, kendisini asıl olarak, süper güçler arası rekabetin geldiği tehlikeli boyut üzerinden ortaya koymaktadır. Amerikalı dostlarımız bu süreci önceden gördüler. Biz ise bu durumu şimdi görebiliyoruz. Biz isteyelim ya da istemeyelim, Almanya ve Avrupa bu rekabet savaşının bir tarafıdır ve asla ortada kalmayacak. Geline bu noktadan sonra sadece kendi çıkarları doğrultusunda hareket edecektir."

Almanya'nın "bir taraf" olmasının ne anlama geldiğini ise konuşmasının devamında yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır: "Almanya olarak ordumuzu 2024 yılına kadar her anlamda en ileri donanımlarla güçlendireceğiz. Bugün sahip olduğumuz ekonomik gücün karşılığını kendi gücümüze dayanarak almak istiyoruz. Ekonomik olarak bir dünya gücü olan Almanya'dan kimse dünyadaki gelişmeleri oturup izlemesini bekleyemez. Ayrıca Avrupa Birliği olarak, askeri alanda bizi sınırlayan bütün bağımlılıklardan kurtulmak temel hedefimizdir. Bu amaçla Avrupa Birliği ortak ordusunu en hızlı bir şekilde var ederek kendi kıtamızda güvenliğimizi kendi ellerimize alacağız. Bunun için Avrupa devletleri olarak terazinin bizden yana olan gözünü çıkarlarımız gereği daha fazla doldurmalı, güvenliğimiz için daha fazla yatırım yapmalıyız."

"Dünya barışı ve güvenliğini güçlen-

dirme" adına yapılan bir konferansta, Alman sermayesinin temsilcisi olan savunma bakanı, çözüm yolu olarak daha fazla silahlanmayı önermektedir. İşçi ve emekçilerden gasp edilen milyarlar, milyonlarca insanın sefaleti pahasına, bir kez daha silahlanmaya akıtılacaktır.

Birliğin şimdilik üyesi ve en saldırgan güçlerinden biri olan İngiltere'nin savunma bakanı Gavin Williamson ise yayılmacı amaçlarını şöyle ifade etti: "Öncelikli olarak meslektaşım olan bakan Leyen'i Alman ordusunu güçlendirmek ve silahlanmaya aktarılacak bütçenin büyütülmesi konusundaki çabalarından dolayı kutlamak istiyorum. Biz İngiltere olarak Avrupa'nın askeri politikalarının asıl olarak Rusya'ya hedeflemesini bekliyoruz. Bu amaçla her türlü ortak çabayı göstereceğimizi garanti ediyoruz. INF anlaşmasını çiğneyen Rusya'ya, bu maceracı girişiminin bedelini ortak bir şekilde ödetmeliyiz."

İngiliz savunma bakanı, İngiltere'nin gelecekte nasıl saldırgan bir politika izleyeceğini de şu sözlerle ortaya koydu: "İngilizler, çıkarlarımızı dün olduğu gibi gelecekte de, askeri gücümüzü en ileri düzeyde kullanarak koruyacağımızı bilmedirler. Ve buna hazır olmalıdırlar."

EMPERYALİST ÇIKAR BİRLİĞİ VE ÇATIŞMALAR

ABD emperyalizminin temsilcilerinin Varşova'da başlattıkları tehditkâr açıklamalar, Münih Güvenlik Kongresi'nde devam etmiştir. Uzun bir zamandır süren çatışma bugün kendisini ekonomik alanda da çıkar çatışmaları olarak dışa vur-

maktadır. Dünyanın tek egemen gücü olan ABD emperyalizmi hiçbir şart altında kendisiyle rekabeti kabul etmemektedir. Bütün olanaklarını kullanarak hasımlarını itaat etmeye zorlamaktadır.

ABD başkan yardımcısı Mike Pence, bu eğilimi açıkça dile getirmekte sakinca görmemektedir. Rusya ve Çin'i kendi egemenlik alanları için en önemli tehlike gören ABD emperyalizmi, onlara karşı sürdürdüğü kirli savaşta başta Avrupa Birliği olmak üzere tüm ülkeleri kendi yanında saf tutmaya zorlamaktadır. Aksi takdirde bunun bir bedeli olacağı muhataplarına hatırlatılmaktadır: "Bizim dostlarımız olduğunu iddia eden bazı ülkeler, İran'a karşı tutumumuza destek vermemekte ve bu ülke ile ticari ilişkilerini sürdürmektedirler. Bu durum kabul edilemez. Bu dostlarımız bunun bir bedeli olacağını bilmelidirler."

Bir diğer çatışma alanı, Almanya'nın Rusya ile imzaladığı Nord Stream 2 isimli doğal gaz boru hattı anlaşmasıdır. ABD, bu anlaşmayla Rusya'ya karşı ambargonun delindiğini iddia etmektedir: "Doğuyla (Rusya) ilişkilerini kesmek istemeyen, tersine yaptığı yeni anlaşmalarla bağımlılığını daha da büyüten batılı ülkeleri uyarıyoruz. Bu davranışları devam ettiği sürece bundan sonra güvenliklerini sağlamayacağımızı bilinmelidir."

Konferans devam ederken, Alman sermayesinin sesi olan *das Handelsblatt* adlı gazetede, sürmekte olan ekonomik savaşa ve sonuçlarına ilişkin bir makale yayımlandı. "Alman arabalarının Amerika'nın ulusal güvenliğini tehdit ettiği"ni ileri süren Trump'ın, Alman arabalarından alınan gümrük vergilerini yükselte-

ceğini, bunun Alman ekonomisine açacağı zararın 17.7 milyar dolar olacağını iddia etti.

ABD emperyalizminin bu tehditleri, başta Almanya olmak üzere Avrupalı emperyalistler tarafından artık sineye çekilmemektedir. Aslında uzun zamandır Almanya ABD'nin bu hegemon basıncına tepki duymaktadır. Bu tepki son yıllarda yapılan güvenlik konferanslarında birçok kez dile getirilmiştir. Beş yıl önce Alman dışişleri bakanı Frank-Walter Steinmeier'in konferansta yaptığı konuşma dikate değerdir: "Alman devletinin askeri alanda bu zamana kadar sürmekte olan pasif rolü artık bitmelidir. Almanya'nın dünya politikaları üzerine karar verme konusunda gücüne uygun bir konumlanış içerisinde olmasının zamanı çoktan gelmiştir." O tarihten bugüne Almanya ve Avrupa ülkeleri askeri harcamalarını kesintisiz olarak yükseltmişlerdir.

ABD'nin tehditkâr tutumuna tepki gösteren Almanya başbakanı Merkel, konferansta yaptığı konuşmada, Avrupa'nın ortak savunma politikalarını gündeme getirdi. "Tarihimiz nedeniyle çok güçlü savunma sanayisi ihracatı esaslarına sahip olmak için iyi gerekçelerimiz var" diyen Merkel, "Eğer bir Avrupa Birliği istiyorsak, ortak savaş uçakları, ortak tank geliştirmek istiyorsak, ortak savunma sanayi ürünlerinin ihracatı için düzenlemelere doğru ilerlemekten başka seçeceğimiz yok" şeklinde konuştu. Almanya, silah alımı konusunda ABD'ye olan bağımlılığa son vermeyi amaçlamaktadır. Özellikle Fransa ile birlikte üretecekleri savaş uçakları ve tanklar sayesinde bütün bir Avrupa kıtasını bu ülkelerin silah tekelleri için bir pazara dönüştürme planları yapılmaktadır. Bu da bu alanda ABD emperyalizminin önemli bir pazarını yitirmesi anlamına gelmektedir.

Emperyalist haydutlar hızla dünyayı büyük bir yıkıma sürüklüyorlar. Konferansta bu niyetlerini açıkça dile getirmekte bir sakınca görmediler. Bu ülkelerin tekelleri emperyalist devletler arası çatışmayı körüklüyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem var oldukça savaş tehlikesi ortadan kalkmayacaktır. Silahlanmaya, savaşımlara, dünyanın bu yolla yok edilmesine dur diyebilmenin tek yolu, bu sorunları yaratan sistemin bir bütün olarak ortadan kaldırılmasından geçmektedir. Bunu yapabilecek olan biricik güç ise, savaşların acısını ve yıkımını en ağır biçimde yaşayan işçiler, emekçiler ve dünyanın mazlum halklarıdır. Yeryüzündeki tüm kötülüklerin olduğu gibi savaşların da yaratıcısı olan bu sistem ancak toplumsal bir devrim ile ortadan kaldırılabilir. İşçi ve emekçiler tarihte bunu başarmışlardır ve yine başaracaklardır.

Varşova zirvesi: İçi boş bir seremoni

Emperyalist güç odakları arasındaki gerilimin giderek derinleştiğini ortaya koyan olaylara, son günlerin "zirveler zinciri" eklendi. Varşova, Soçi, Münih kentlerinde gerçekleştirilen zirvelerin özgün gündemleri olduğu gibi, kesişme noktaları da vardı. Her üç zirveden yansıyanlar, ABD hegemonyasının gerileme sürecinin devam ettiği, nüfuz alanları kavgasının şiddetlendiği, emperyalist kapitalizmin insan soyuna yönelik tehdidinin büyüdüğünü kanıtladı.

ABD İLE İŞBİRLİKÇİLERİNİN BULUŞMASI

ABD emperyalizmi ile Ortadoğu'daki işbirlikçilerinin Polonya'nın başkenti Varşova'da düzenledikleri zirveye, "Ortadoğu'da Barış ve Güvenliğin Geleceğini Desteklemek" adı verildi. "Barış" ya da "güvenlik" gibi konuların emperyalist/siyonist güçler tarafından telaffuz edilmesindeki riyakarlık bir yana bırakılırsa, İran ve müttefiklerine savrulan tehditler, zirvede öne çıkan tema oldu.

ABD'nin organize ettiği zirve, siyonist İsrail ile Washington'daki hamilerini heyecanlandırmış görünüyor. Bu heyecana kapılan bir diğer taraf ise, başta Suudi Arabistan olmak üzere Körfez şeyhleri oldu. "Heyecan" Amerikancı Arap rejimleri ile siyonist rejimin şeflerinin aynı masada buluşup "tuz ekmek" yemelerinden kaynaklanmış görünüyor.

Anlaşıyor ki, ABD'nin Suriye'den çekilme kararından rahatsız olan işbirlikçilerin yakarıları böyle bir zirveyi zorunlu kılmıştır. İşbirlikçilerini, daha da önemlisi İsrail'i rahatlatmak isteyen Trump yönetiminin, bu zirve ile kısmen de olsa beklentileri karşıladığı yansıyor.

Zirvenin ardından yapılan açıklamalar Tel Aviv, Washington, Riyad hattında

bir cereyan estiği izlenimi veriyor. Ortadoğu'da dengelerin bu eksen aleyhine değiştiğini bilenler için ise, bu "çoşku" doğal olarak temelden yoksun sayılıyor. Zira çatışma alanlarında kaybedenlerin, zirvelerle kazandığı görülmüş şey değil. Son yıllarda hem ABD hem suç ortakları Ortadoğu'da hiçbir çatışmayı kazanamadılar. Başardıkları şey yakıp yıkmak, öldürmek, nifak sokmak vb. kirli/kanlı şeylerden ibarettir. Ancak bu kadarı ne Büyük Ortadoğu Projesi'ni başarıya ulaştırdı ne emperyalist/siyonist saldırganlığa karşı direnen odakları zayıflattı ne de ABD'nin bölgeden kademeli de olsa çekilmek zorunda kalmasını önleyebildi.

ESAS DÜŞMAN!

Zirvenin amacı Arap-Fars Sünni-Şii ayrışmasını körüklemek, buna dayanarak "esas düşman İsrail" algısını değiştirip, yerine "esas düşman İran" şiarını yerleştirmektir. Aynı masada "tuz ekmek" yemenin tadını çıkaran siyonist şeflerle şeriatçı şeyhler, "esas düşman İran" diye tempo tuttular. Şimdi ise bu tempoyu medyadaki borazanları sürdürüyor.

Oysa gerçek hayatta, yani Arap halkları nezdinde durum farklıdır. Her gün Filistinlileri katleden siyonist rejimi ne Trump'ın vaazları ne şeriatçı Körfez şeyhlerinin fetvaları aklayabilir. Arap halkları için gerçek düşman bir sır değil. ABD-İsrail suç ortaklığıyla Filistin halkına reva görülen zulüm ve zorbalıklar kimin düşman olduğunu halklar nezdinde ayan beyan ortaya koyuyor.

Körfez şeyhlerinin İsrail'i "dost" bellediklerine kuşku yok. "Asrın anlaşması" saldırısının hayata geçirilmesi, yani Filistin halkının direnişinin ezilmesi konusunda mutabık olduklarına da kuşku yok. Ancak şeyh/kral/emir takımının bu alçaltıcı tutumları Arap halklarını zerre

kadar etkilemiyor. Tersine, bu düşkün takımının Filistin halkına karşı İsrail'in safına geçmesi, tiksintiyle karşılanıyor. Bu halleriyle Amerikancı Körfez şeyhleri olsa olsa siyonizmin suç ortakları ve İŞİD barbarlığının yaratıcı ve hamileri olabilirler.

KİM KİMİ KURTARACAK?

Zirve, ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo ile İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'nun ortak konuşmalarıyla açıldı. İran'a bol miktarda tehditler savuruldu. Şeyh takımının medyadaki bazı borazanları, zirveyi "Ortadoğu'da oyunun kuralları değişti" şeklinde yorumladı. Gazeteci kılıklı bu beslemelere göre savaşlar oyunun kurallarını değiştirmeye yetmedi ama Varşova zirvesi ile bu "tarihi" başarıya ulaşıldı. Oysa zirvede net bir ortak karar bile alınmadı.

Savaşı kaybedenlerin masa başında zafer kazandıklarına tanık olunmamıştır. ABD bölgedeki güçlerini azaltırken paniğe kapılanlar, kendini darı ambarında gören aç tavuk misali Varşova zirvesinden "zafer" devşirdiler. Oysa ABD işbirlikçilerinin yakarmalarına rağmen Trump yönetimi çekilme kararını değiştirmedir. Trump yönetiminin esas derdi ise, bölgesel çıkarları için işbirlikçilerini kullanabilmektir. Onlar ise, "aman bizi yalnız bırakma" diye yakarıp duruyorlar. Kim kimi kurtaracak henüz belli değil...

Bu atmosferde gerçekleşen Varşova zirvesinin Ortadoğu'daki olayların seyrinde kayda değer bir değişikliğe yol açması beklenmiyor. Körfez şeyhleri ile siyonist şeflerin aynı masada buluşması ise, bilineni ilan etmekten öte bir yenilik taşıyor. Görünen o ki, ne ABD işbirlikçilerinin istediği himayeyi devam ettirebilecek, ne işbirlikçi rejimler onun adına bölgede şimdikinden daha etkin bir uğursuz rol oynayabilecekler...

“Kadın grevi”ne dair...

Ç. İnci

Feminist anlayış, kendi içinde çeşitliliği olsa da, ileri sürdüğü taleplerden hareketle geçirdiği evrime göre belli dönemlere göre gruplandırılabilir.

Feminizmin 1. dalgası olarak bahsedilen dönem 19. yüzyıldan kalma burjuva kadın hareketi taleplerinin 20. yüzyılın ilk yarısına dek ileri sürüldüğü dönemdir. Bu dönem boyunca seçme ve seçilme hakkı, eğitim, mülkiyet hakkı gibi kadın ve erkeğin hukuki eşitliğine dair talepler gündemdedir.

‘60-70’li yıllardan sonra ise 2. dalga feminizmden bahsetmek mümkündür. Bu dönemde kadının ezilmişliğine dair farklı açıklamalara sahip olsalar da kendini radikal, marksist ve sosyalist feminist olarak adlandıran feministlerin gündeminde “patriyarka⁽¹⁾, aile, kürtaj, toplumsal cinsiyet, kamusal alan/özel alan tartışması, evrensel kız kardeşlik” gibi başlıklar yer almaktadır.

3. dalga feminizmle anılan ‘80’li ve ‘90’lı yıllarda ise, postmodern düşüncenin, giderek “popüler” olduğu Batı Avrupa’da, feminist tartışmalara da etkisi görülmeye başlar.

Her türden ideolojinin eleştirel bakışa tabi tutulduğu bu dönemde, bilim ve düşün dünyasına dair her kavram da eleştirel düşünce süzgecinden geçirilir. Buna göre 18. yüzyılda aydınlanma dönemiyle birlikte gelişen modernite ve buna ait kavramlar, ideolojiler eleştirilerek “aşılır.” Marksist bilim ve felsefe de bu çerçevede hedefe konur, sorgulanır ve piyasada pek çok postmarksist ideolog türer. Marksizm’in bilimsel yöntemi bir kenara bırakılır. Sosyalizme elveda denilip, radikal demokrasi projesi keşfedilir. Toplumsal cinsiyet, etnisite vb. farklılıklarından hareketle kadın mücadelesi ve kimlik mücadeleleri öne çıkartılır. “Yeni” yöntemler ve yeni söylemler geliştirilir. 3. dalganın postmodern feministleri, farklılığı ve kimliği öne çıkarma mücadelesi vermederi nedeniyle, toplumsal cinsiyet rollerinin bütünüyle yıkılmasını hedefleyen 2. dalga feministlerinden ayrışır.

Bu postmodern dalganın da etkisiyle pek çok feminist kuramcı, “yeni bir söylem” geliştirme, yeni bir terminoloji oluşturma amacıyla akademik dünyalarında yoğunlaşır. Şimdiye kadarki bilimsel ve düşün dünyasındaki her kavram, erkek bakış açısı etkisinde olduğu ön kabulüyle

yeniden ele alınır ve “sorunsallaştırılır”. Böylelikle kadın bakış açısı ile yeni bir terminoloji geliştirilir.⁽²⁾ Bu yöntemle mevcut bilimsel literatürdeki her çalışmaya, cinsiyete işaret etse de etmese de, erkek bakış açısı ile yazıldığı ön kabulü ile yaklaşılır. Bu anlamıyla bilimsel nesnellik sorgulanır.

Bu feminist bakış açısı ve yöntemiyale Marx da eleştirel bir okumaya tabi tutularak, marksist kavramlar “sorunsallaştırılır.” Marksizm’e dair “yeni” hatalı yorumlar ve tespitler ileri sürülür. Üretim, yeniden üretim⁽³⁾, ev içi emek kavramları üzerinden bir tartışma yürütülerek “patriyarka” ve kapitalizm ilişkisi açıklanır. Feminist terminolojiye “yeni” kavramlar katılmakla birlikte kimi kavramlar da önüne eklenmiş kadın vurgusuyla “yeniden yorumlanır.” Kadın grevi de bu anlamıyla feminist terminolojiye aittir.

*

2. ve 3. dalga feministleri, patriyarka ve kapitalizm ilişkisini açıklamak için “feminist araştırma yöntemleri” ile çeşitli teorik çalışmalara girişmiştir. Feminist eleştiri, özellikle Marksizm’in “üretim, yeniden üretim” kavramları üzerine tartışmalar yürütür. Bu “teorik” çabalar, özellikle Türkiyeli feministlerin dillerine doladıkları Marksizm’in “cinsiyet körü” olduğu, ev içi emeği görünmez” kıldığı gibi çarpıtmalarla birlikte bugün de referans alınmaktadır.⁽⁴⁾

Konuyu çok uzatmamak için, Türkiye’deki yansımaları yüzünden, “teorik derinleşmeyi” daha ileri götürerek kadınların ayrı bir “sınıf” oluşturduğunu ileri süren Christine Delphy örneğini vermek yeterlidir. Delphy’nin savına göre iki tip üretim tarzı tanımlanır. Bunlar, metallerin büyük bir kısmının üretildiği sınaî tarzda üretim ve ev içi hizmetlerin, çocuk bakımı ve bazı metallerin üretildiği aile üretim tarzı. Böylelikle patriyarka, kapitalizmden tümüyle bağımsız şekilde vardır ve “ev içi üretim tarzı” da bunun ekonomik temelidir. İş sözleşmesinde olduğu gibi evlilik sözleşmesiyle evde kadının emeğine erkek tarafından el konulur. Chris Beasley gibi kimi feministler bu savı; marksist üretim ilişkilerinin kadın-erkek ilişkisine uyarlanamayacağından hareketle “piyasa ekonomisi için başka, ev içi ekonomi için başka emek anlayışlarına ve ekonomi politik yaklaşımlara ihtiyaç olduğu”

gerekçesiyle eleştirir. Türkiyeli feministler arasında da, Delphy’nin “kadın sınıfı” tanımlamasını sahiplenerek, burjuva kadın ile işçi kadını aynı “sınıfa” koyarak ele alanlar bulunmaktadır.

Kadın emeğinin sömürsününün tahlili üzerine feministlerce çokça tartışma vardır. Ancak farklı türleri olsa da feminist söylemin ortak zemini cins temelli mücadeledir ve bu mücadele sınıf bağlamından kopartılarak ele alınmaktadır. Özellikle “yeniden üretim” kavramından hareketle tüm sınıflardan kadınların eşitlendiğinde birleşmektedir: “Kadınlar, işçi ailesi içinde emek gücünün yeniden üretiminde karşılıksız emek harcarken, mülk sahibi sınıflarda soyun yenilenmesi ve aile fertlerinin bakımı sorumluluğunu üstlenirler. Kısacası yeniden üretim kadınların ortak ezilmişliğinin farklı sınıflarda büründüğü somut biçimleri açıklar.” (Vogel)⁽⁵⁾

Öte yandan feminist kuramcılarda, Delphy’nin “aile ilişkileri içinde kadınların erkekler için yaptıkları, pratik, duygusal, cinsel, üremeye ilgili ve sembolik işlere ek olarak ev işleri, erkeklerin yaptıkları işlere katkı olarak yapılan işler, aile fertlerine verilen duygusal hizmet, çocuk bakımı, hasta ve düşkün aile fertlerinin bakımı, kocalara sunulan cinsel hizmet ve çocuk doğurma” gibi sıraladığı ev içi “iş” tanımına ise itiraz görülmemektedir. Özellikle bakım emeği tartışılırken “duygusal emek” kavramı da bu tartışmalara eklenmektedir.

Üretim, yeniden üretim ve patriyarka üzerinden sürdürülen çokça tartışma vardır ancak bu tartışmalar belli bir sistematığe oturmamakta ve Marksizm’e yönelik hatalı yorumlarla çarpıtmalara neden olmaktadır. Bu böyle olmakla birlikte feminist söylemin tartışma konusu ettiği, “sorunsallaştırdığı” üretim ve yeniden üretim alanları üzerinden kadınların yaşadıkları sorunlar ve talepler “görünür” kılınmak istenmekte ve mücadelenin konusu edilmektedir. Bu amacın bir aracı olarak da kadın grevi feministlerce ileri sürülmektedir.

2000’lerden beri kadın kitle eylemliliklerinin arttığı bilinmekle birlikte son üç yıldır örgütlenen “uluslararası kadın grevi”, kitleli katılımlarla 60 ülkede karşılık bulmaktadır. Farklı coğrafyalarda farklı mücadele geleneklerine sahip kadınlar,

kadın kimliğine yönelik saldırılara karşı taleplerin yanı sıra neo-liberal saldırıların derinleştirdiği sorunlar karşısında ekonomik ve sosyal taleplerle de sokağa çıkmaktadır.

Dünya genelinde devrimci bir sınıf hareketinin yokluğu koşullarında ve Marksizm’e yönelik ideolojik çarpıtmalarla birlikte, feminist akademi dünyasının “steril ortamlarında” üretilen tahliller, kadın işçi ve emekçilerin de yer aldığı bu kitle hareketliklerine isim verebilmekte, hareketin taleplerini ve yönünü belirleyebilmektedir.

Bunun böyle olması elbette bu ilercidemokratik kadın hareketinin emperyalist-kapitalist sistemin her alanda yarattığı yıkıma, çifte sömürüye ve şiddete karşı gösterdiği tepkiyi asla gölgelemez. Bu kitle hareketlerinin feminist söylemin sınıfsal bağlamdan kopuk tanımlamalarına, kalıplarına sığmayacak bir potansiyele sahip olduğu unutulmamalıdır.

Son olarak vurgulamak gerekiyor ki, şimdiden feminist söylemin bu harekette biçtiği misyon tartışmalara konu edilmektedir. Bu tartışma başlıkları arasında, “evrensel kız kardeşliğin” bütün kadınları kapsayıp kapsayamayacağı tartışması ve grevlere erkek desteğinin olup olmaması da öne çıkmaktadır.⁽⁶⁾ Uluslararası grevin örgütleyici olduğu ülkelerde, farklı sosyo-ekonomik gelişmişliğe göre değişen, bilinç ve örgütlenme düzeyinin ve farklı mücadele geleneklerinin olması böylesi tartışmaları kaçınılmaz kılmaktadır. Kuşkusuz bunlar, feministlerin, en çok da Türkiye’deki feministlerin hoşuna gitmeyecek tartışma başlıklarıdır.

Notlar:

⁽¹⁾ Erkek egemenliği, ataerkillik. Ancak feminist terminoloji patriyarkaya, kadınlar üzerinde tahakküm kuran erkek egemenliğini açıklamada daha kuramsal bir anlam yükler.

⁽²⁾ Bu postmodern dalganın bir ürünü olarak “Jineoloji / kadının bilimi”ni de bu kapsamda değerlendirmek gerekir.

⁽³⁾ Yeniden üretim, hem gün boyu yıpranan iş gücünün kendini ertesi gün çalışabilir hale getirmesi için gerekli olan beslenme, dinlenme vb. ihtiyaçlarının giderilmesi hem de kapitalizmin ihtiyaç duyduğu yeni nesil iş gücü ihtiyacının üretimi/ bakımı olarak tanımlanır.

⁽⁴⁾ Konuyla ilgili İşçi Emekçi Kadın Komisyonları tarafından yazılan “Ev içi emek tartışmaları üzerine...” adlı makale (Kızıl Bayrak, 2015)

⁽⁵⁾ Delphy, Beasley ve Vogel’den aktaran Gülnur Acar-Savran, Kadınların Emeğini Görünür Kılmak: Marx’dan Delphy’ye Bir Ufuk Taraması

⁽⁶⁾ Sosyalist Kadın dergisi, 23. Sayı; 20 soruda kadın grevi

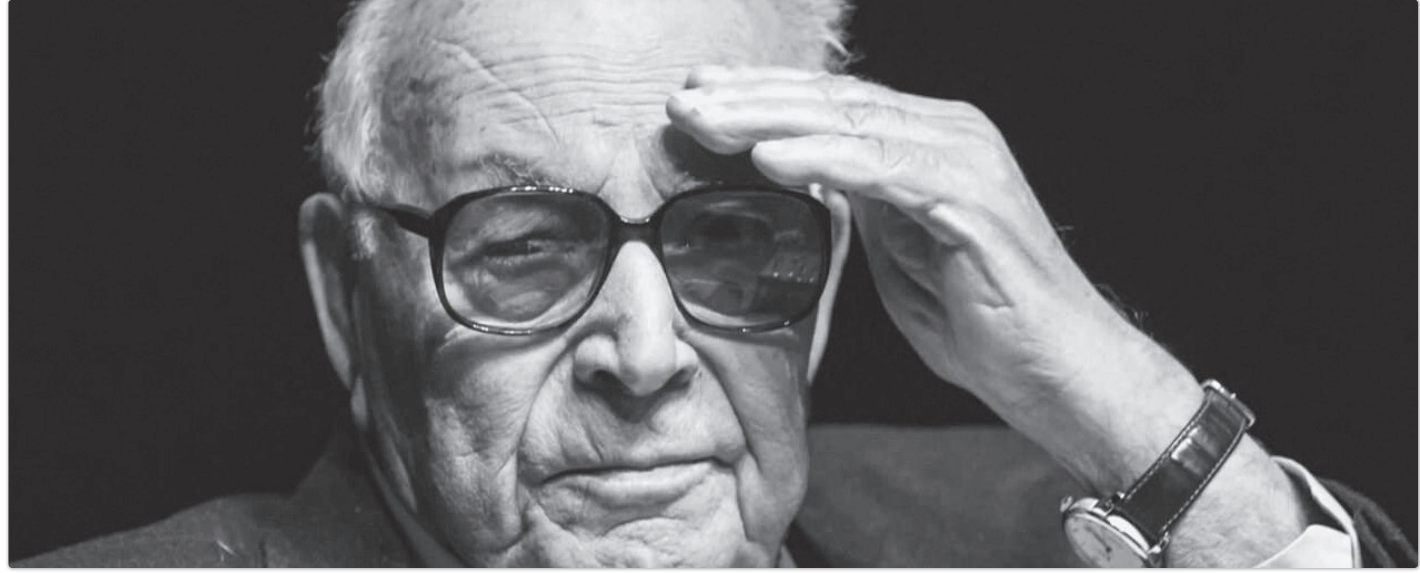
Edebiyat ustası koca çınar: Yaşar Kemal

İnsan derdini oya gibi işler Yaşar Kemal. Bir de her bir doğa olayı bir roman kahramanıdır. Yağan yağmur, duran taş, eskiyen yapı... Çukurova'nın ovasını, taşını, yaylasını, kalanını, gidenini, hayalle, masalla, efsaneyle yüzlerce yıl öteye taşımıştır. Kartalın uçuşunu, böceğin ötüşünü bir okudunuz mu ondan, kendinizi yüzyıllar arasında surlardan kalelere, kapılardan yollara vurursunuz.

Torosların yapısına, insanla doğa uyumuna, depremine, bin bir çiçek bahçesine, esen rüzgarına, mübadeleden kırılana, göçe hakimdir, tanıktır. Çatlayan ilişkiler, değişen yapı, ayakta kalan insan, doğa vardır heybesinde.

Toplumsal gerçekçidir Yaşar Kemal. Eserleri gücünü buradan alır, gerçeklerin gücüne dayanır. Yaşadığı toplumun çelişkilerini, dinamiklerini, ilişkilerini sorgular, sorgular. "Gerçek bir edebiyat yaratılırken hiçbir edebiyatçı kendi kökeninden ayrılamaz" der ve ekler Yaşar Kemal: "Benim temelimde ne kadar Balzac, Dostoyevski, Gogol ve Çehov varsa o kadar da Köroğlu olduğumu sanıyorum."

Kemal Sadık Gökçeli ismiyle Osmanlı'ya bağlı Hemite'de doğar. Dört-beş yaşlarında babasının elinden kayan bıçakla bir gözünü kaybeder. 13 yaşına kadar burada kalır, babasının öldürülüşünü bilir. Zorlu geçer çocukluğu ve ardından Adana'ya gelir. Ortaokulu terk eder, traktör sürücülüğünden arzuhalciliğe, pamuk tarlalarında, batozlarda ırgatlıktan çeltik tarlalarında kontrolörlüğe kadar

birçok işte çalışır. Ramazanoğlu Kütüphanesi'nde iki yıl bekçilik yapar. Gece gündüz okur.

1940'lı yıllarda Abidin Dino ile, ardından Pertev Naili Boratav, Kemal Tahir gibi edebiyat dünyasının tanınmış isimleri ile tanışır. 1943'te ilk kitabı *Ağıtlar* yayınlanır. Çukurova'da "komünizm propagandası" nedeniyle Kozan Hapishanesi'nde yatar. Ardından 1951'de *Cumhuriyet* gazetesinde çalışmaya başlar. 1955'te *İnce Memed*'i yazar -ki kırka yakın dile çevrilmiştir-, Çukurova röportajları yapar. Yazdıkları nedeniyle 1955'ten '90'lara kadar birçok soruşturma-kovuşturma ile karşılaşır. Sayısız ödülün de sahibi olur yazdıklarıyla.

Orhan Kemal ile bir diyalogu anlatılır Yaşar Kemal'in. Sonrasında hep bu sorunun cevabıdır yazdıkları. Yolları Adana'da

"Irgat pazarına" düşer. Orhan Kemal sorar Yaşar Kemal'e: "İyi yazıyorsun yazmaya da ama önce bak şu pazara karar ver; ırgattan yana mı olacaksın, ağadan yana mı?"

1962 yılında Türkiye İşçi Partisi'ne girer, sosyalist dünya görüşünü savunur. Partiden "gerçek niteliğini kaybetmesi ve bürokratların eline geçmesi" nedeniyle ayrılır. Marksist bir partinin olması gerektiğini savunur.

"Ey ahali, duyduk duymadık demeyin", bir koca çınar geçti bu yeryüzünden. Yüzünde Memed'in Abdi ağaya ve düzene başkaldırısı var. *Yer Demir, Gök Bakır*'da "insanlara karşı acımasız bir toprağın temposu" anlatır. Ahmet ile Gülbahar'ın aşkı bir Ağrı'dır şuramızda. Köroğlu'nu, Karacaoğlan'ı, Alageyiği ile

Üç Anadolu Efsanesi'dir yazgımızda. 9 yaşında annesini öldüren Hasan'ı anlatır *Yılanı Öldürseler*'de. Ardından *Teneke* çalınan bir idealist ile iktidarın baskıcı yapısını karşı karşıya getirir. *Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana*'da Poyraz Musa'dır, dilinde yeni bir türkü ile umut taşıyan. Bu dörtlemde beklemeyi, sabretmeyi, sabırsızlığı resmeder. *Demirciler Çarşısı Cinayeti* tam bir geçiş romanıdır. Ağaların çöküşü, çıkışsızlığı, çatışması ile doğanın buna ses katışını anlatır. Değişim kapağı dayanmıştır. *Binboğalar Efsanesi* Yörüklerin yükselttiği ağıttır. *Çakırcalı Efe* Osmanlı'ya kafa tutmuş bir efedir. Sayısız eserinde anlatılan hep emekçinin hikayesidir.

Bir de koca çınarın vasiyeti vardır. 2014 yılında hastalığı nedeniyle Bilgi Üniversitesi'nde "fahri doktora" ödülünü almaya katılamaz ama mesajını iletir:

"Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşağılayamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin. İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin. Benim kitaplarımı okuyanlar bilsinler ki, bir kültürü yok edenlerin kendi kültürleri, insanlıkları ellerinden uçmuş gitmiştir. Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utancıdır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar."

28 Şubat 2015'te hayata veda eden koca çınarı ölümünün 4. yılında saygıyla anıyoruz!

Faşist 'Ozan Arif'i öven Kılıçdaroğlu'na Alevilerden tepki

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu'nun mecliste düzenlediği grup toplantısında, geçtiğimiz günlerde ölen ve Alevilere dönük katliamlara ilişkin övücü sözler söylediği bilinen Ozan Arif adını kullanan faşist Arif Şirin'in, Aşık Veysel, Pir Sultan Abdal ve Neşet Ertaş'tan bir farkı olmadığını iddia etmesine Alevi örgütleri tepki gösterdi.

Alevi örgütleri tarafından yayınlanan ortak açıklamada "Ozan Arif bizim katillerimizi övdü, sen ise Ozan Arif'i övdün, ne farkınız var?" diye soruldu.

"Kılıçdaroğlu önce, faşist Ekmeleddin

din'i sonra Madımak katillerinden Karamollaoğlu'nu dayattı, şimdi ise bir faşisti övüyor. Açıkça bize hakaret ediyor" denilen açıklamada şunlara dikkat çekildi: "Cumhuriyet tarihi boyunca, Aleviler eşitlik, demokrasi, laiklik için mücadele ederken ırkçı faşistler ülkemizin aydınlık yüzü gençlerimizi katletmişler, Devrimci gençlerin katillerine methiye dizmek ise Ozan Arif gibi faşist ırkçılara kalmıştır. Alevilerin yoğunlukla destek olduğu CHP'nin genel başkanı biyolojik de olsa Alevidir. Bugünkü grup toplantısında Alevilerin, devrimcilerin, yani

Maraş'ın, Çorum'un, Sivas'ın katillerine övgüler dizerek bizim de sabrımızı taşırmıştır."

"Hiç kimsenin haddi değildir ki; bir katil övücü ile Pirimiz Pir Sultan Abdal'ı, Aşık Veysel'i, Aşık Daimi'yi aynı kefeyle koysun" denilen açıklamada, "demokrasiden, hukuktan ve adaletten söz eden partinin liderinin böyle bir söylemde bulunması manidardır. Bu partide siyaset yapan milletvekillerine, siyasi kadrolara sesleniyoruz. Bu söylemi içinize sindiriyorsanız size de söylenecek sözümüz var" ifadeleri kullanıldı.

Metal Fırtına'dan öyküler - II

Gebze işçisi safları sıklaştırıyor

Sınıflı toplumlar tarihinin yarattığı çelişkileri çözmek için tarih boyunca çok derviş gördü Anadolu toprakları. Günümüz dervişleri ise sınıf devrimcileriydi.

Gebze-Harem minibüsü Tuzla sınırından çıkıp Gebze'ye girmişti. Tuzla'dan sonra insanın içini sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimlerinin hatırası kaplar. Fabrikalar, işçilerin devrimci dönüşümdeki başrollerini hatırlatırcasına sıra sıra dizilmiştir. Kroman Çelik fabrikası Gebze'nin "Hoş geldiniz!" fabrikasıdır. Sömürüye ve köleliğe "hoş geldiniz" der, fabrika tüm ürkütücü görüntüsüyle.

Kroman Çelik fabrikasının içini bilmeseniz de sömürüyü bilen işçiler açısından dış görünüşünden her şeyi çıkarmak mümkündür aslında. Koca fabrikanın üstünü adeta bir kol gibi sarmalayan üzeri pas tutmuş havalandırma boruları, işçileri kuşatmış, geleceklerini ve sağlıklarını ellerinden almış sömürü kollarını anırtmaktadır. Fabrikanın yüksek, penceresiz ve pis duvarlarına bakınca içeride neler olduğunu kestirmek güç değildir. İşçi hayatları buralarda öğütülmektedir.

Ama fabrika bacasından çıkan pis havayı gölgede bırakarak, bembeyaz dışarı çıkan su buharı, dans ederek gökyüzüne karışırken, umudun yitip gitmediğini herkese hatırlatmaktadır.

Zeynel bir kaç yıl önce Kroman Çelik fabrikasına MİB bültenlerini dağıtmak için gelmişti. Birlik toplu sözleşme sürecinde metal işçilerine mücadele ve tabanda işçi birliğini güçlendirme çağrıları yapmak için ortak bülten dağıtımları yapıyordu. Fabrikanın dış görünüşündeki çelişkiler yumağı ta o zaman dikkatini çekmişti. Zamanın birinde, bu çelişkilerin çözülmesi mücadelesinde işçilerle omuz omuza olacağı sözünü vermişti kendi kendine.

Bülten dağıtımında yeni Pehlivan Ali'leri görmek onun için zor olmamıştı. Ama buradaki işçilerde daha bir farklılık vardı. Demir-çelik işçilerinin düşünce ve hislerini sömürü çarkları arasında tuz buz etmişti kapitalizm. İşçilere çıplak, dolaysız vahşi sömürü dayatıldığı için yoğunlaşmış öfke insanın gözüne ilk çarpan şeydi.

Nasırlı eller, yorulmuş gözler ve kamburu çıkmış beller ile bülteni alıyordu işçiler. Sömürü koşullarına karşı mücadele dedikleri için işçiler bülteni ve onun çiz-

gisini sahiplense de bir mesafe olduğuna görmek zor değildi. Mücadele eğilimi güçlü olan işçilerin birçoğu gericiliğin ve milliyetçiliğin etkisi altındaydı. Sömürüye karşı MİB'le birlikte mücadele çağrısı onlarda hâlâ da aşamadıkları karmaşık duyguların yaşanmasına neden oluyordu. İşçilere yıllardır düşman olarak gösterilenler, hiç kimsenin adını anmadığı ama işçilerin nefesini kesen sömürüye karşı bir tek onlar ses çıkarıyordu. Kararlı, dişe diş ve sonuç alıcı bir mücadele çağrısı için senelerdir fabrika giriş çıkışlarında hiç usanmadan işçileri karşılıyorlardı. Ve sadece çıplak gerçekler üzerinden yol göstermeye çalışıyorlardı. Metal işçileri ile sınıf devrimcileri arasındaki "mesafeli aşk" bu zamanlarda doğmuştu.

Bu mesafeyi kapatmanın yolunun fabrika içinde yürütülen sınıf çalışmasından geçtiğine inan Zeynel fabrikadan fabrikaya, sanayi havzasından sanayi havzasına dolaşıyordu. Sonunda yolu Gebze'ye düşmüştü. Yıllar önce kendine verdiği sözü tutmanın ayrı bir mutluluğu vardı yüzünde. Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nin kapısını bu duygularla çalmıştı.

Sermaye sınıfı için AKP'nin tek başına iktidar olmasıyla birlikte 12 Eylül'den bu yana gerçekten güldüğü dönemler başlamıştı. Patronlar kârlarına kâr katarlarken metal işçileri toplu sözleşmelerde kuruşluk zamlara mahkûm kalıyorlar, bunun üstüne çalışma koşullarındaki ağırlaşma eklenince gerçekten sömürü katlanılmaz hale geliyordu. 2008-2010 toplu sözleşmesi ile birlikte artık kuruşluk toplu sözleşmelere ciddi tepkilerin biriktiği bir süreç olmuştu.

Fotokopi sendikacılığı işçilerin tabanda biriken öfkesinin ortaya çıkardığı basınçla terk edilmeye başlanmıştı. Sendikal bürokrasinin temel bir parçası olan Birleşik Metal-İş'in denetimi dışına

çıkamayan işçi hareketi kısmi kazanımlar elde etmenin dışında bir sonuç elde edemiyordu. Her şeye rağmen, tabanda oluşan dinamik kazanma isteği ileri doğru gidişini sürdürüyordu.

Bu güçlü isteğin merkezlerinden birinin içine girmişti Zeynel.

Bu sefer fren balataları ve kampanaları yapılan demir döküm fabrikasında işbaşı yapmıştı. 300 işçinin çalıştığı fabrika, Taysad Organize Sanayi Bölgesi'nin işçi öğüten fabrikasıydı. Çelik-İş bürokratları tarafından uzun yıllardır patrona peşkeş çekilen işçiler, grup toplu sözleşmelerinde ek protokollerle Türk Metal ve Çelik-İş'e göre biraz daha iyi zam alınan Birleşik Metal-İş sözleşmelerine yüzünü dönenen işçi hareketinin bir parçası olmuşlardı.

Sınıf hareketi birbiri ile güçlü ve hızlı bir etkileşime sahiptir. İşçiler siyasal ve ideolojik olarak, yaşamsal olarak atomize olmuş olsalar da toplu sözleşmelerdeki kazanımlar çok hızlı bir şekilde yayılır. İşçilerin yaşamlarını sürdürebilmek için emeklerinden başka araçları yoktur ellerinde. Bu yüzden işçi emeğinin daha fazla değer gördüğü fabrikaları hep araştırır işçiler.

Uzun yıllardır metal sektöründe çalışan Zeynel makine ayarcısı olarak işe başlamıştı. Mesleğini severek yaptığı için zamanla kalifiye bir işçi olmuştu.

Ekü Fren Balata işçileri sömürü ve işbirlikçisi sendikal düzenden kurtulmak için bir mücadele başlatmışlardı. Sendikalara rağmen gerekirse sendikaya karşı işçi sınıfının ileri sıçramak isteği Eku'da son derece belirgindi. Fabrikada patronla işçiler arasında son derece sert bir psikolojik savaş vardı. Fabrika işçilerinin çoğunluğu tarafından kabul gören sendika değişim hareketi güçlü bir birliğin temellerini atmıştı.

İşe ilk başladığında, Zeynel'i, patron yalakası gevezelikten başka bir şey yapmayan CHP'li bir işçinin yanına verdiler. Daha bismillah demeden işçilere küfür etmeye başlamıştı patron yalakası.

Yalama Kemal, tüm kimliksizliği ve pisliliği ile Zeynel'e fabrikayı anlatıyordu. "Bak Zeynel kardeş, burada bazıları senin kafanı karıştırıcaklardır. Sakın kimsenin sözüne inanma. Bizim patronumuz çok iyi bir insandır. Dışından tırnağından arttırarak bize ekmek veriyor. Bak başka fabrikalarda patronlar işçinin yüzüne bile bakmıyorlar. Adam her sabah gelir kolay gelsin der. Birazdan gideriz yemeğe buradaki yemekleri dışarıda yiyemezsin..."

"Nankörler adamın kıymetini bilmiyor" derken, ihtiyar Kemal'in rengi kızarmıştı. Keline varana kadar kıpkırmızı olmuştu. O anda ihtiyar Kemal kalpten gidecek sandı Zeynel. Bir anda konuşmayı bırakıp makinanın içine kafasını soktu. Yalandan bir şeylerle uğraşmaya başladı. Jöle kafalı, kıvrıkcık, giyimi özenli her halinden patron olduğu belli olan Sami'yi Kemal'e kolay gelsin dediğinde fark etti. Yalama Kemal'in makinanın içinden kafasını çıkarıp "Sağ olun Sami bey" dediği anı sonra hiç unutamadı Zeynel. Bir insan nasıl bu kadar alçalabilir diye düşündü içinden. Lanet bir yere verildim dedi içinden. Bu karakersiz onu çok yoracaktı. Bir tane fabrikada CHP'li olup da mücadele eden hiç işçi yok mu diye sordu kendi kendine.

Jöle kafalı Sami'nin uykuları kaçıyordu. Aynı zamanda organize sanayi yönetim başkanlığı yapan patronun imajı da bozulmuştu. Asalak burjuvalar kıs kıs arkasından gülyüyorlardı. Tüm planlarını bu birliği dağıtmak üzerinden yapıyordu.

Ama o zamanlar Eku'ya rengini veren karakersiz, ispiyoncu ve yalama işçiler değildi. Pırl pırl parıldayan işçilerin biz-

zat kendi emek ve stratejileri ile geliştirdikleri işçi birliğindeydi üstünlük.

Bir vesile ile forkliftçi Halil, Zeynel'in yanına yaklaşmıştı. Ayaküstü sorguya çekilen Zeynel sınavdan geçememişti. Halil sorguyu bitirip giderken yukarıdaki demirleri göstererek dikkat et kafana düşmesin diyerek inceden tehdidini de yapmıştı.

Halil ve Nimet işçi tuğlalarını bir araya getiren birer harç görevi görüyorlardı. Toplu hareket yapmak istediklerinde gözler Halil'in üzerinde olurdu. Halil'in bir ıslığı her şeyi çözerdi. ıslık sesi duyulduğu an işçiler duvar dibinde toplaşır, yemeğe birlik şovlarını yaparak giderlerdi. Yemek masaları ve mola yerleri patron yalakaları için tam biz zulme dönüşürdü. Bu işçileri dışladıkları gibi yalakalıkları her fırsatta bunların yüzüne vurulurdu.

Zeynel bu ortama girmek için çok çabaladı ama bir türlü sonuç alamamıştı. Bir türlü anlam veremiyordu buna. Halbuki hiçbir yanlışı da yoktu. Ortamlardan dışlanmasa bile yapılan sohbetler Zeynel ortama girince değiştiriliyordu. Sürekli sorgulayan sorulara muhatap kalıyordu.

Vardiya amiri Erdal ile kapışana kadar bu böyle devam etti. Ayaracı olarak işe başlayan Zeynel'i kendine rakip gören Erdal sürekli zor işlere Zeynel'i gönderiyordu. Zeynel sonunda buna tepki göstermiş ve işçilerin içinde bozmuştu Erdal'ı. Tabi ayaracılık hayalleri de suya düşmüştü. Bu olaydan birkaç hafta sonra Başkan İbrahim 'sen ayaracı olarak geldin, patron adamı olduğunuzu düşündüğümüz için seni aramıza almadık' dediğinde taşlar yerine oturdu.

Sonrasında hayatının en güzel fabrika örgütlenme deneyimini yaşadı Zeynel.

Bursa Bosch işçilerini yarı yolda bırakan Birleşik Metal-İş, aslında Eku işçilerini de yarı yolda bırakmıştı. Ancak işçiler zorla sendika yönetimini işin içine katmaya çalışıyordu. Yetki davası sürecinde sürecin iyice uzaması, sendikanın yeterli ilgiyi göstermemesi olumsuzluk yaratsa da işçiler birlik duruşlarını hep koruyorlardı.

Nimet, ODTÜ mezunu solcu imalat müdürünün provokasyonu sonucu işten çıkmak zorunda kalmıştı. Halil, jöle kafa Sami'nin yakın markajı altındaydı. Her an açık kolluyordu Sami. Patronun saldırıya hazırlandığı belli olmuştu.

İşçilerin birliği büyük oranda fabrika sınırında sağlanıyordu. Büyük oranda kendiliğinden bir hareketti. Zeynel ve yoldaşları inisiyatif alınması gerektiğine karar verdiler. Aksi takdirde patron avantajlı duruma geçecekti.

Sendikanın ilgisizliği ya da el altından satışı buna eklenince komite kurma ya da işçilerin var dediği kendiliğinden ilerleyen komiteyi toparlama ihtiyacı daha

elzem bir hal almıştı. Nimet işten çıksa dahi işin peşini bırakmamıştı. İşçilerin Birliği Derneği'nde Zeynel ile görüşüp komite ile tanıştırmaya söz vermişti. Böylece komite ile bağ kurulmuştu. Komitenin bir parçası olan sınıf devrimcileri hızla komiteye bir şekil vermeye çalıştılar.

Ancak patron harekete geçmişti. Suda sebeplerle öncü mücadeleci işçileri işten çıkarıyordu. Buna karşı toplu olarak tepki verebilmek için sendikayı önlerine kattılar. Taysad OSB'den Gebze merkeze kadar 30 km'lik bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Sendika başkanı zorla da olsa fabrika önünde işçilere seslenmek zorunda kaldı. Servislere binerken alkışlı protestolar yapıyor, içeride patron yalakalarına nefes aldırılmıyordu.

Bağlık mahallesinde yöre dernekleri, çay ocakları, Çayırova meyhaneleri işçilerin ve fabrika komitesinin doğal örgütlenme alanlarıydı. Zeynel buralarda işçilerle görüşmeler yapıyordu. Sınıf devrimcileri komiteyi sağlamlaştırmak ve hareketli süreci devam ettirmek için çabalıyorlardı.

Yetki davasının uzamasından ötürü zam zamanı geçmiş, patron cezalandırma amaçlı zam vermemişti. Bu süreç patronu zor durumda bırakmıştı. O dönemin koşullarına göre sendika olan fabrikalarda alınmayan bir zammı da aldı işçiler.

Fabrika komitesinde belli bir toparlanma olmuştu. Yeni işe giren işçiler de sürecin bir parçası oluyorlardı bu arada. İşten çıkan ya da mücadelede kenara çekilen işçilerin yeri hiç boş kalmıyordu.

Sınıf devrimcileri Zeynel'in bu ileri çıkışının işten atma saldırısı ile karşılaşma olasılığını göz önünde bulundurarak başka yoldaşlarını da Eku'da işbaşı yaptırmış ve onları daha geri planda tutmuşlardı.

Beklenen oldu ve Zeynel işten çıkarıldı. İşten çıkarılmanın asıl nedenini ve Eku işçilerine bundan sonraki süreçte ne yapılması gerektiğine dair çıkardıkları bildirileri işçilere ulaştırdılar. İşçiler bildiri dağıtımında Zeynel ve yoldaşlarına daha fazla saygı duydular. Onların söyledikleri işçiler için daha fazla değerliydi artık.

Zeynel komünist kimliğinden ötürü işçiler ile arasındaki mesafenin ilk defa bu kadar aza indiğini görmüştü. İşçiler sınıf devrimcilerinin toplantılarına katılıyordu. Son derece doğal ve samimi bir ilişki kurulmuştu işçilerle.

Sınıf devrimcileri fabrika içinden ve dışından sürece müdahale etmeye devam ettiler. İki yönlü yapılan bu müdahalelerle işten çıkarılma ve işi bırakmalara rağmen işçi birliğinin korunmasını sağladılar.

Ta ki Ocak 2015'te Birleşik Metal-İş işçilerinin yaptığı greve kadar...

Y. DERVİŞ

Hepsi bu...

"Korku en iyi yönetme biçimidir. Çocukken öcülerle, cinlerle korkutur çocuğun yapmaması gereken şeyleri yaptırmamaya çalışırız. Yaş büyüdükçe duruma göre korku nedenleri bulur, öyle sınırlarız kişiyi. Kitleleri yönetmenin, daha doğrusu çıkarımıza bir şeyler yaptırmamanın en etkili yolu da korkudur. Yüzyıllar önce isyan eden ya da başkaldıran köleleri niçin vahşice öldürdüler? Diğer kölelere korku yaymak için. Etkili de oldu. Kaçmaya çalışan köle vahşice öldürüldüğünde diğer köleleri kaçma fikrinden caydırdı. Aynı köleler belki her gün birer ikişer ölüyor, ama öldürülme korkusuyla tek ses etmiyorlardı. Köle sahiplerinden aldık korku mirasını. Biz de iyi kullanıyoruz. Biz bir de ödüllendirmeyi koyduk devreye. Bizim çıkarlarımıza aykırı hareket edecek olanları korkutuyor, çıkarımıza uygun davrananları ödüllendiriyoruz..."

Selin kitapta bu satırları okuduğunda elbette dehşete düşmedi. Bildiği bir şeyi hatırlatıyordu. Odanın diğer ucunda kitap okuyan Rifat'a döndü ve sordu.

- Rifat sana bir soru soracağım. İnsan korktuğu için mi kaçır, yoksa kaçtığı için mi korkar?

- Korktuğu için kaçır Selin. Bazen korkuyu abartır ama korkmasa niye kaçsın insan?

- İyi ama köpekten kaçan birinin az sonra yıkılacağını bildiği bir binaya sığınması tuhaf değil mi?

- Tuhaf, fakat böyle yapan yok ki.

- Aman, ben de mecazi olarak böyle örnekledim. İşten atılmaktan korktuğu için ölümle koyun koyuna çalışıp, ölen işçilerin durumu benim örneğimden çok mu farklı? Çoluğum çocuğum sefil olmasın diye her an patlama veya göçük olma ihtimalini bile bile madene giren işçilerin çoluk çocukları sefil olmuyor mu?

- Seni anladım Selin. Şimdi sözü toplumun korkmasına getireceksin. Toplum korkuyor çünkü bunlar ha bire

iç savaş çıkar diyor. Daha geçen Peker denen tetikçi silahlanın çağırısı yaptı. Silahlanıyor da...

Bu temadan devam etti Selin:

- Peki Peker'in adamları silahsız mı?

- Sanmam.

- Öyleyse bu çağırısı kime yaptı? O söyledikleri yüzde elliye mi? Silahlar vb. her şey şu an bunların elinde değil mi? İsteseler değil yüzde elliye, yüzde yüze bir günde silah dağıtırlar. 15 Temmuz'da silah dağıtmadılar mı? Sence o gün her önüne gelene mi silah verdiler, yoksa kendi bildikleri kişilere mi?

- Tam bilmiyorum ama her önüne gelene silah vermemişlerdir. Kendi adamlarına silah vermişlerdir.

- Muhtemelen öyle Rifat. Birincisi silahlanan bir işçi silahı bize karşı da kullanabilir, ama onlara da doğrultabilir. Çünkü savaş ganimetleriyle değil, az önce silah verdiği işçiyi sömürerek zenginliğine zenginlik katacaklar. Silahlı bir işçinin silahı onlara çevirme ihtimali de var. Üstelik zenginliği paylaşmak için sürekli birbirine giriyor bunlar. Gülemlerle kol kola yürüdüler. Ama paylaşılacak zenginlik artınca gırtlak gırtlığa geldiler. Dünkü bakanlar, hatta Cumhurbaşkanı bile bugün bunlara rakip oluyor. Böyle bir tabloda, halkın silahlanması onlar için de bir risk. Silahlar patlayabilir. Ölümler de olur ama iç savaş gibi bir şey onlar için de riskli. Bu tehditlerle ölümü gösterip, sıtmaya razı ediyorlar. Razi ettikleri sıtmanın ilacı var ama bunların elinde. Vermeyecekler de... Yani razı olunan sıtma bugün değil, yarın ölüm demek.

- İyi, hoş söylüyorsun Selin ama sen hiç korkmuyor musun?

- Korkuyorum, hem de çok. Ama onurumla bugün ölmeyi, yarın susup, onursuzlaşarak ölmeye yeğliyorum. Yani sıtmaya razı olmuyorum. Hepsi bu...

Sömürü zincirlerini kırmak, karanlığı parçalamak için örgütlenelim!

Esitlik ve
özgürlük için
sosyalizm!

8 Mart'ta
mücadeleye,
alanlara!

Neden aynı işi yaptığımız halde erkek işçilerden daha düşük ücrete çalıştırılırız?

Neden mobbing en çok kadın işçilere uygulanır?

Neden geçici, güvencesiz işlerde istihdam kadın işgücü üzerinden planlanır?

Neden biz kadınları yedek işgücü olarak görürler?

Neden çocuk-hasta bakımı, ev işleri, yemek yapmak bizim görevi olarak öğretilir?

Neden ücretsiz-nitelikli kreşler yok, neden çalıştığımız yerlerde 150'nin üzerinde kadın olsak bile kreş açılmaz?

Neden krizin faturası işçi-emekçilere kesilir ve en büyük pay da bize düşer?

Neden işten atmalar gündeme geldiğinde, ilk tercih edilenler kadın işçiler olur?

Neden biz kadınlardan oy isteyenlerin sorunlarımızı çözmeye dönük herhangi bir politikaları olmaz?

Neden gerici tırmandırılırken, en çok kadınların yaşamına karışılır?

Neden "çocuk gelin"liğin önü açılır, taciz-tecavüz cezai indirimlerle normalleştirilir?

Yaşamın yarısı olan biz emekçi kadınların yaşadıklarını sorgulamayı başlatacak sorular bunlar ve sadece ilk akla gelenler. Biz yaşamın yarısıyız ama dünyanın yükünün iki katını taşıyoruz. Çifte sömürüye maruz kalan bizler, yaşadığımız sorunların nedenlerini anlamaya çalışmalı, "nasıl değişir, nasıl değiştirebiliriz" sorularının cevaplarını bulmalıyız.

Ülkemizde ve dünyada emekçi kadınların yaşama ve çalışma koşulları günden güne ağırlaşıyor. Derinleşen ekonomik krizden en çok etkilenen emekçi kadınlar oluyor.

Ülkemizde AKP iktidarı eliyle kadınların cinsel kimliğine dönük baskı ve saldırılar her geçen gün yeni bir boyut kazanıyor. Kadın cinayetleri ve çocuk istismarı her geçen yıl artıyor. Tüm topluma sirayet eden çürüme ve yozlaşma, kadınlar için çok daha ağır sonuçlar üretiyor.

Ekonomik krizin derinleşmesine eşlik eden politik krizler yıkıcı sonuçlar yaratıyor, tüm dünyada savaş ve saldırganlık politikaları devreye sokuluyor.

Tüm bunlar karşısında gerek dünyada gerekse ülkemizde kadınlar, baskıya, gericiğe, sömürüye ve şiddete karşı seslerini yükseltiyor, sokaklara çıkıyorlar.

İşçi kadınların can bedeli mücadeleleriyle tarihe kazınmış olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, taleplerimizi daha gürebir biçimde haykırmalı, eşit ve özgür bir dünya için örgütlü gücümüzü büyütmeliyiz.

Taleplerimiz:

- Eşit işe eşit ücret!
- İnsanca yaşamaya yetecek ücret!
- Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- 7 saatlik iş günü 35 saatlik çalışma haftası!
- Tüm işyerlerine ücretsiz ve nitelikli kreş!
- Ev işleri ve çocuk-yaşlı bakımı toplumsallaştırılsın!
- Kadına yönelik şiddete son!
- Çocuk istismarına son!
- Toplumsal yaşamın her alanında kadın-erkek eşitliği!
- Krizin faturasını kapitalistler ödesin!